

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε

1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1927

ΔΡΙΘ. 22—23

ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ

Ἡ κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ πρωθιεράρχου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀσεβῆς πράξις ἐνός τῶν ἐξ ἀμαθείας πλανωμένων εὐαριθμῶν τέκνων αὐτῆς παρέσχε λυπηρὰν μὲν, ἀλλ' εὖλογον ἀφορμὴν ὥπως κατὰ τὸν μᾶλλον πανηγυρικὸν καὶ ἀπερίφραστον τρόπον διαδηλωθῆ ὁ πρὸς τὰ θεῖα καὶ τὰ ἱερά ἔλλογος καὶ πατροπαράδοτος σεβασμὸς τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἀφ' ἧς στιγμῆς τὸ πρῶτον ἐγνώσθη τὸ θλιβερὸν ἐν τῇ ναῷ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου τοῦ Πειραιῶς συμβάν, οὐ μόνον σύμπασα ἡ Ἱεραρχία, ἡ τε ἐν Ἑλλάδι καὶ ἡ ἔξω τῶν ὁρίων αὐτῆς, οὐ μόνον σύμπας ὁ κληρὸς, ἀλλὰ αὐτὸς ὁ λαὸς, ἀνεξαρτήτως κοινωνικῆς συστάσεως καὶ καταστάσεως, ἀπὸ τῶν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τῇ πολιτικῇ διαπρεπόντων μέχρι καὶ τῶν ἀποχειροβιώτων, καὶ αὐτῶν τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς ἐγκλείστων, κατέκλυσε τὸ Γραφεῖον τοῦ Πρωθιεράρχου τῆς Ἐκκλησίας διὰ τηλεγραφημάτων, ψηφισμάτων καὶ ἐπιστολῶν, εἴτε ὁμαδικῶς, εἴτε καὶ κατ' ἄτομα, μέχρι δὲ καὶ σήμερον ἀκόμη ποικίλος κόσμος κατὰ ἑκατοστάδας ἀνέρχεται τὰς κλίμακας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὥπως ἐκφράσῃ τὴν συμπάθειαν αὐτοῦ πρὸς τὸν δοκιμασθέντα Ἀρχηγόν του. Παραλλήλως πρὸς τὰς ἑκασταχοῦ τελεσθείας ἐπὶ τῇ διασώσει τοῦ Προέδρου τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας δοξολογίας, Νομάρχαι καὶ νομαρχιακὰ Συμβούλια, δήμαρχοι καὶ δημοτικά συμβούλια καὶ Σύνδεσμοι καὶ Σύλλογοι καὶ Σωματεία ἐπιστημονικά, ἐμπορικά, βιομηχανικά καὶ ἐπαγγελματικά παντοῖα, συνερχόμενοι εἰς ἐκτάκτους συνεδρίας ἐπιθυμοποιοῦντο νὰ διαδηλώσωσι τὸν ἀποτροπιασμὸν μὲν τοῦ λαοῦ ἐπὶ τῇ ἀσεβείᾳ τολμήματι, τὴν χαρὰν δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τῇ διασώσει τοῦ πρωθιεράρχου, ἀλλ' ἅμα καὶ τὴν ἀφοσίωσιν αὐτοῦ πρὸς τὸ σεπτὸν αὐτοῦ πρόσωπον καὶ τὴν δι' αὐτοῦ ἐκπροσωπούμενην Ἐκκλησίαν, ἐκφράσωσι δ' ἐπὶ πλέον τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ «ἦν ὑπέστη δοκιμασία δὲν θὰ μείνῃ ἀνευ ἀποτελέσματος διὰ τὴν

Ἐκκλησίαν», ὅτι «τάχιστα ὕφ' ὧν δεῖ θὰ ἀρθῆ ἡ ἀναρχία» καὶ «θ' ἀποσοβηθῆ ἡ περαιτέρω καταρράκωσις τῆς κρατικῆς ἀξιοπρεπείας», ὅτι «θὰ διαλυθῶσιν οἱ ὀχλοκρατικοὶ σύλλογοι τῶν παλαιομερολογιτῶν», ὅτι «ἡ Πολιτεία θὰ πράξῃ, ἔστω καὶ ἀργά, τὸ καθήκον τῆς πρὸς ἐπιβολὴν τοῦ κράτους τοῦ νόμου καὶ τῆς λογικῆς» κτλ., διατυποῦται δ' ἡ εὐχὴ ὅπως οἱ πάντες κατανοήσωσιν «τί ἐπιβάλλεται νῦν νὰ γείνη» ἐν τῇ ἐλπίδι ὅτι ἡ «Κυβέρνησις θὰ στηρίξῃ, ἐπὶ τέλους, ὡς ὀφείλει, τὸ γόητρον τῆς Ἐκκλησίας». Σελίδας ὅλας τῆς «Ἐκκλησίας» θὰ ἠδύνατο νὰ πληρώσῃ ἡ φρασσεολογία τῶν τηλεγραφημάτων καὶ τῶν ψηφισμάτων, δι' ἧς χαρακτηρίζεται ἡ ἀποτολημηθεῖσα ἀνήκουστος τῷ ὄντι κατὰ τοῦ Πρωθιεράρχου πράξις καὶ στιγματίζεται ὑπὸ τε ἡμετέρων καὶ ξένων ἐν τε Ἑλλάδι καὶ ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ μετὰ βδελυγμίας ἢ ἐμπρακτοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἀπειθεία τῶν ἀνοσιῶν ἐκμεταλλευτῶν τοῦ ἀλλόφρονος ζήλου τῆς εὐσεβοῦς ἀμαθείας τῶν ὀλίγων παρ' ἡμῖν καθυστερημένων.

Ἡ κλίσις αὕτη ἔρχεται νὰ ἐπιβεβαιώσῃ ἐτι ἀπαξ ὅτι πολλάκις ἀπὸ τῶν σελίδων τούτων ἐσημειώθη ὅτι, δηλαδὴ, σύμπας ὁ κληρὸς καὶ ὁ λαὸς ἐν τῇ διορθώσει τοῦ ἡμερολογίου ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς ἐπειθάρχησε καὶ πειθαρχεῖ εἰς τὴν ποιμαίνουσαν Ἐκκλησίαν, ὀλίγιστοι δ' εἶνε ὅσοι, παρασυρόμενοι ὑπὸ τῶν πορισμῶν ἐχόντων τὴν εὐσέβειαν, τὸν ζήλον τῆς ἀγνοίας αὐτῶν ὑπεδούλωσαν εἰς τὰς πλάνους τῶν θεοκαπήλων εἰσηγήσεις, οἰκτιρμῶν μᾶλλον ὄντες ἀξιοὶ ἢ κατακρίσεων καὶ ποινῶν. Διὰ τοῦτο, ὅσῳ εἶνε λυπηρὸν τὸ κατάντημα, εἰς ὃ ἔδειξεν ὅτι δύναται νὰ ἐξιχθῆ μία τοιαύτη πλάνη ἐν τοῖς τῆς θρησκείας, τόσῳ, ἐξ ἄλλου, τυγχάνει εὐχάριστος ἡ συνολικὴ τοῦ εὐσεβοῦς ἑλληνικοῦ λαοῦ θρησκευτικὴ ὠριμότης, τῆς ὁποίας τόσον τρανὰ δείγματα ἐμπράκτως παρεσχέθησαν ἐξ ἀφορμῆς τοῦ λυπηροῦ συμβάντος.

Η ΑΦΙΞΙΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΜΥΡΩΝΟΣ

Τῇ παρελθούσῃ Τετάρτῃ περὶ ὄραν ὁ μ.μ. ἀφίκετο εἰς Πειραιᾶ διὰ τοῦ ῥουμανικοῦ τῆς γραμμῆς. προερχόμενος ἐκ Βουκουρεστίου καὶ διελθὼν διὰ Κηπόλεως, ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ρουμανίας κ. Μύρων συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ βοηθοῦ αὐτοῦ Ἐπισκόπου Τίτου, τοῦ Ἀρχιμ. Τιμοθέου Ἐυαγγελινίδου καὶ ἀνωτάτων λειτουργῶν τοῦ Ρουμανικοῦ Κράτους. Εἰς δεξιῶν τῆς Α. Μ. κατήλθεν εἰς Πειραιᾶ ἀπὸ μέρους μὲν τῆς Ἱ. Συνόδου ὁ ἐκ τῶν συνοδικῶν συνόδων σεβ. μητροπ. Κεφαλληνίας κ. Λαμιασκηνός μετὰ τοῦ Α. Γραμματέως πανοσιολογ. Ἀρχιμ. κ. Γερμανοῦ Ρουμπάνη, ἐκ μέρους δὲ τῆς Ἑλλην. Κυβερνήσεως ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν κ. Σ. Σαλταφέρας συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Γραμματέως τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργείου κ. Α. Μάνου, καὶ ἐκ μέρους τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως καὶ τῶν Ἐρησικεμημάτων ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Γρηγόριος Παπαμιχαήλ. Ἄμα τῇ προσαράξει τοῦ ἀτμοπλοίου οἱ ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Πατριάρχου μετὶ τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ρουμανίας ἀνεληθόντες εἰς αὐτὸ δι' ἀτμακάτου τοῦ λιμεναρχείου προσεῖπον τῆς Α. Μ. ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ αὐτῆς ἀφίξει τὰ εἰκόνα, κρουομένων δὲ τῶν κωδῶνων τῶν πειραιϊκῶν ναῶν ἐγένετο ἡ ἀποβίβασις, μεθ' ἣν δι' αὐτοκινήτων ἄπαντες κατηυθύνθησαν εἰς Ἀθήνας, εἰς τὸν μητροπ. ναόν.

Ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ ναοῦ τὰς πλάς ἀπένευμε τῇ Α. Μ. καὶ τῇ συνοδείᾳ αὐτῆς τμημα στρατοῦ καὶ ἀστυφυλάκων, ἐν δὲ τῷ ναῷ ἔδεξιώσαντο αὐτὴν ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος περιεστοιχισμένος ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου, ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως καὶ τῶν Ἐρησικεμημάτων κ. Ἀργυρός, ὁ κλῆρος τῆς πρωτευούσης καὶ οἱ μαθηταὶ τῆς Ριζαρείου Σχολῆς παρατεταγμένοι εἰς διστοιχίαν.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν, ἐμμελῶς ὑπὸ χοροῦ ἐκ ἠζαρειῶν ψαλεῖσαν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐν τῇ Ριζαρείῳ καθ. τῆς μουσικῆς καὶ διευθυντοῦ τοῦ χοροῦ τῆς Σχολῆς κ. Κωνστ. Παπαδημητρίου, ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος προσεφώνησε τὴν Α. Μ. ὡς ἑξῆς ἑλληνιστί:

Χαρὰν μεγάλην αἰσθάνεται σήμερον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔχουσα ἐν μέσῳ αὐτῆς τὴν ὑμετέραν μακαριώτητα, τὸν ἀρχιεπίσκοπον Ὀγγροβλαχίας καὶ πατριάρχην Ρουμανίας. Τὴν χαρὰν δὲ ταύτην διεκμηνησθέντες μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων ἀρχιερέων, θεωροῦμεν ἀληθῶς ἱστορικὴν τὴν ἡμέραν ταύτην, διότι πρώτην φοράν δεχόμεθα τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ πρωτοερχομένου τῆς φιλικῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφῆς ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας, μεθ' ἧς συνδέουσιν ἡμᾶς δεσμοὶ ἱερῶτατοι. Ἡ παρουσία δὲ αὐτοῦ ἐν μέσῳ ἡμῶν διαπιστοῦ τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως τῶν αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν καὶ τρανωτάτην

παρέχει ἀπόδειξιν ὅτι αὐταὶ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀποτελοῦσιν ἁγίαν ἀποστολικὴν καὶ καθολικὴν Ἐκκλησίαν.

Ἄλλ' ἔχουσιν αὐταὶ ἐπισημαντικὴν ἀνάγκην ἡμέσου καὶ συνεχοῦς ἐπικοινωνίας, διότι ἐπὶ ἰκανὸν ἤδη χρόνον μετῴσασιν καθ' ἑαυτὰς καὶ ἀνεπησχεθῆσαι ὑπὸ ἰδιαιτέρας συνθήμας καὶ περιστάσεις, εὐξέσκοται ἐνώπιον γενικῆς φύσεως ἐκκλησιολογικῶν ζητημάτων, ὧν ἡ ἐξέτασις δεῖν τὰ γίνη ὑπὸ αἰσῆς τῆς Ἐκκλησίας. Πλὴν δὲ τοῦτου ἡ συνεχὴς καὶ ἡμέσος ἐπικοινωνία τῶν ἱεραρχῶν τῶν αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν, ἐκτός των ἀγαθῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀμοιβαίας γνωριμίας καὶ τῆς ἀνταλλαγῆς σκέψεων ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων, μεγάλως δύναται τὰ ὠφελήσῃ καὶ ὡς πρὸς τὴν συγκρότησιν αὐτῶν ἐντός τοῦ αὐτοῦ κλειστοῦ τῆς ὀρθοδόξου θερησικτικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, παρὰ τὰς ἀναποφεύκτως γλωσσικὰς ἢ ἄλλας διαφορὰς τῶν ἀπαρτιζόντων τὰς ὀρθοδόξους αὐτοκεφάλους ἐκκλησίας λαῶν.

Ἡ σεσητὴ πνευματικὴ κορυφὴ τῶν ἐπὶ μέρους ἁγίων τοῦ Θεοῦ ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον παρὰ τὰς δυσμενεστάτας περιστάσεις ὑφ' ἧς διατελεῖ, ἔλαβεν ἤδη σχετικὴν πρόνοιαν, θεωροῦσα δὲ τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς τῶν φῶτων ὅπως ὡς τάχιστα φέρῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν ἐπὶ κοινῇ συσκέψει, ἀλλὰ χαίρομεν ὑπερβαλλόντως ὅτι ἡ ὑμετέρα Μακαριότης ἀξιοῦ ἡμᾶς τῆς εὐτυχίας τῆς προσωπικῆς αὐτῆς συντυχίας. Μετὰ χαρᾶς ἀδελφικῆς παρακολοθήσαντες τὴν πλήρη ἐθνικὴν ἀποκατάστασιν τοῦ ρουμανικοῦ ἔθνους καὶ τὴν ἐπακολουθήσαν ἀύξησιν καὶ μεγάλυνσιν τῆς ὀρθοδόξου ρουμανικῆς ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν ὑμετέραν Μακαριότητα, τὸν πρῶτον αὐτῆς Πατριάρχην, συμμετοχόντες δὲ τῶν εὐτυχῶν αὐτῆς τούτων γεγονότων, χαίρομεν διότι δύναμεθα σήμερον καὶ προσωπικῶς ἢ χαιρετίσωμεν τὸν ἄγγελον τῆς ἀδελφῆς ἐκκλησίας. Ἐχόμεθα δὲ ὅπως ἡ ὑμετέρα Μακαριότης διὰ τῆς διακρινούσης αὐτὴν μεγάλης συνέσεως καὶ δραστηριότητος μετὰ τῶν λοιπῶν ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας Ρουμανίας προαγάγῃ αὐτὴν εἰς μεγάλην ἀκμὴν καὶ ὅπως καταστήσῃ αὐτὴν μετὰ τῆς καθόλου ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας στέλεχος καὶ ἐδραϊώμα τῆς ὀρθοδοξίας, εἰς δόξαν Θεοῦ, Ἀμήν.

Ἐν τῇ ἀντιφωνήσῃ αὐτοῦ, εἰρημέν, ρουμανισί, καὶ μεταφραζομένη ὑπὸ τοῦ ἐκ τῆς πατριαρχικῆς συνοδείας Πανοσιολογ. Ἀρχιμ. κ. Τιμοθέου, Προϊστὰ μὲνου τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ ἑλληνικῆς ἐκκλησίας, ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης ἐξέφρασε τὴν χαρὰν του ἐπὶ τῷ ὅτι διὰ τῆς πρώτης ταύτης ἐπισκέψεώς του εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπλήρωσε παιδικὸν αὐτοῦ πόθον διὰ τὴν ἀνέκαθεν μεγάλην αὐτοῦ συμπέθειαν πρὸς τὴν χώραν τοῦ κλασικισμοῦ. Ἡ Ἑλλάς, εἶπεν, εἶνε διπλῆ, πηγὴ τῆς σοφίας. ἀπ' ἐνός μὲν τῆς ἰσχυρίας τοῦ κλασικισμοῦ, δι' ἧς ἐφοσιώθη ὀλόκληρος ὁ κόσμος, ἀπ' ἐτέρου δὲ τῆς νεωτέρας τοῦ χριστιανισμοῦ, δι' οὗ ὁ κόσμος ἐδιδάχθη τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ φῶς. Ἐκ τούτου προσέκυψεν ἡ εὐχὴ «ἐξ ἀνιτολῶν τὸ φῶς». Καὶ ἡ νεωτέρα πηγὴ τοῦ φωτός ὑπῆρξεν ἡ Ἑλλάς. Ἐνταῦθα ἀνεπητήθη ἡ θεολογία τῶν μεγάλων τοῦ Χριστιανισμοῦ.

σμοῦ ἱεραρχῶν, ἀνεδείχθησαν τὰ πρότυπα τῆς χριστιανικῆς σοφίας καὶ ἀγιότητος, ὅποιοι οἱ Βασίλειοι, οἱ Γρηγόριοι καὶ οἱ Χρυσόστομοι, ἤκημασεν ὁ μοναχικὸς βίος καὶ διέλαμψεν ἡ ὀρθοδοξία. Ἐπικυρῶν τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἑλλάδος λεχθέντα ἐτόνισε τὴν ἀνάγκην τῆς πυκνῆς ἐπικοινωνίας μεταξὺ τῶν ἑκασταχοῦ αὐτοκεφάλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, καὶ τὴν δι' αὐτῶν ἐνίσχυσιν τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου ΚΠόλεως, περὶ τὸ ὅποιον δέον πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι νὰ συσπειρωθῶσιν, ἐξέφρασε δὲ εὐχαριστίας τὸ μὲν πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον καὶ τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῷ ὅτι οὐ μόνον ἀνεγνώρισαν τὴν ἀνακήρυξιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας εἰς Πατριαρχεῖον, ἀλλὰ καὶ ἔσπευσαν δι' ἰδίᾳ ἀντιπροσωπείας νὰ μετᾶσχῶσι τῶν ἑορτῶν τῆς ἐνθρονίσεως τῆς Α.Μ. ἐν Βουκουρεστίῳ, τὸ δὲ πρὸς τὸν εὐσεβῆ ἑλληρικὸν λαόν, ὅστις τόσον ἐγκάρδιον ὑποδοχὴν τῷ παρεσκεύασεν, ἐπεδαφιλεύσας δ' αὐτῷ τὴν πατριαρχικὴν αὐτοῦ εὐλογίαν ἠρτήθη εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος πᾶσαν πρόοδον καὶ ἀκμὴν.

Ἀκολούθως ἡ Α. Μ. περιεστοιχισμένη ὑπὸ τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου, τῆς Ἱ. Συνόδου, τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τῶν λοιπῶν ἐπισήμων μετέβη περὶ εἰς τὸ ἀρχιεπισκοπικὸν μέγαρον, ἔνθα ἐφυλοξενήθη μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου Τίτου καὶ τοῦ ἀρχιμ. Τιμοθέου καὶ ἔνθα ἐδέχθη τὰς ἐπὶ τῇ ἀφίξει αὐτῆς εὐχὰς. Περὶ ὧραν δὲ ἐβδόμην μετέβη μετὰ τῆς ἀκολουθίας αὐτῆς εἰς τὴν ρουμανικὴν πρεβείαν, ἐν ἣ ἐγένετο δεξιῶσις πρὸς τιμὴν αὐτῆς καθ' ἣν παρῆσαν, πλὴν τῶν ἐπὶ τῆς δεξιῶσεως αὐτῆς τεταγμένων, ὁ Μακαριώτατος Ἀθηνῶν καὶ ἡ Ἱ. Σύνοδος, πόλλοι ὑπουργοί, οἱ πρεσβευταὶ τῶν ὀρθοδόξων κρατῶν, βουλευταὶ, δημοσιογράφοι, ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, καὶ ἄλλα ἐπίλεκτα μέλη τῆς ἐν Ἀθῆναις ρουμανικῆς παροικίας καὶ τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας μετὰ τῶν κυριῶν αὐτῶν. Τῇ ἑσπέρᾳ τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν πρὸς τιμὴν τῆς Α.Μ. παρετέθη ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Petit Palais γεῦμα, οὗτινος μετέσχον ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, οἱ συνοδικοὶ σύνεδροι μετὰ τοῦ Ἀ. Γραμματέως τῆς Ἱ. Συνόδου, ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ρουμανίας μετὰ τοῦ γραμματέως αὐτῆς, οἱ πρεσβευταὶ τῶν ὀρθοδόξων κρατῶν, ὁ ἀναπληρῶν τὸν Κοσμήτορα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς προκοσμῆτωρ Καθηγητῆς κ. Ἀμ. Ἀλιβιζᾶτος, οἱ Διευθυνταὶ τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν κ. κ. Σαλταφέρας καὶ Μπενετᾶτος μετὰ τοῦ γραμματέως κ. Μάνου, ὁ ἀρχαιολόγος κ. Κυπαρίσσης καὶ ὁ Καθηγητῆς κ. Γρηγ. Παπαμιχαήλ.

Τῇ ἐπιούσῃ, Πέμπτῃ 26), ἡ Α.Μ. ὁ Πατριάρχης μετὰ τῆς ἀκολουθίας αὐτοῦ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀρχαιολόγου κ. Κυπαρίσσης ἐπεσκέφθη τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὰ Μουσεῖα, περὶ ὧραν δὲ 11 π.μ. ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας ἐν τῷ προεδρικῷ μεγάρῳ, ἔνθα ἀπενεμήθησαν τῇ Α.Μ. αἱ προσήκουσαι τιμαὶ ὑπὸ τῆς ἀνατορικῆς φρουρᾶς. Περὶ δὲ τὴν 1 μ.μ. παρεκάθησεν εἰς πρόγευμα δοθὲν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου, οὗ μετέσχον, πλὴν τῶν σεβ. συνοδικῶν συνέδρων καὶ τῶν ἐπὶ τῇ δεξιῶσει τοῦ Πατριάρχου τεταγμένων, ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ τῶν θρησκευμάτων κ. Ἀργυρός, ὁ ἐν Ἀθῆναις ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἴκουμ. Πατριάρχου σεβ. μητροπολίτης Τραπεζοῦντος κ. Χρῦσανθος, οἱ παρεπιδημοῦντες κατ' αὐτὰς παρ' ἡμῖν σεβ. μητροπολίται Τρίκκης κ. Πολύκαρπος καὶ Πάφου κ. Γάκωβος, καὶ ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Χανίων κ. Ἀγαθάγγελος, οἱ βοηθοὶ ἐπίσκοποι Σταυρουπόλεως κ. Θεόκλητος καὶ Βρεσθῆνης κ. Ἀνθιμος, ἐκ προσώπου δὲ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ὁ προκοσμῆτωρ αὐτῆς Καθηγητῆς κ. Ἀμ. Ἀλιβιζᾶτος.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ἐν προπόσειν ὁ τε Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ὁ Μακ. Πατριάρχης Ρουμανίας καὶ ὁ ἐπὶ τῆς Παιδείας ὑπουργὸς διεδήλωσαν τὰ ἀνάκαθεν συνδέοντα τὸν ἑλληρικὸν καὶ τὸν ρουμανικὸν λαὸν αἰσθήματα ἀγάπης ἐπὶ τῇ βάσει τῆς αὐτῆς πίστεως καὶ ἐτόνισαν τὴν σημασίαν τῆς πατριαρχικῆς ἐπισκέψεως ἐπὶ κοινῷ τῆς καθ' ὅλου Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας ὄφελει.

Περὶ ὧραν δὲ 3 1/2 μ. μ. ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης μετὰ τῆς ἀκολουθίας αὐτῆς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν ξεναγῶν αὐτοῦ κ. κ. Σαλταφέρα καὶ Παπαμιχαήλ κατήλθεν εἰς Πειραιᾶ, ἔνθεν, δεχθεὶς τὰς ἀποχαιρετιστηρίους αὐτῶν εὐχὰς ἀπῆρεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν.

Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Κατὰ τὸ παρελθὸν Σάββατον, 21ην λήγοντος μηνός, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν ἁγίων Ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κατελθὼν εἰς Πειραιᾶ, ὅπως τελέσῃ τὴν θεῖαν λειτουργίαν ἐν τῷ εἰς τιμὴν τῶν ἁγίων τούτων καθιδρυμένῳ μεγάλῳ ναῷ, καθ' ἃς στιγμὰς, περιβληθεὶς ἤδη τὸν ἀρχιερατικὸν μανδύαν, εἰσῆρχετο εἰς αὐτόν, ὑπέστη ἀδόκητον ἐπίθεσιν παρὰ τινος φανατικοῦ παλαιοημερολογίτου, Κ. Καραγιαννίδου, κουρέως. Ὁ κακοποιὸς ἄνθρωπος δὲν ἐπέτυχε μὲν πλήρους τοῦ βουλευμάτος αὐτοῦ,

ἀνακοπείς καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ ὑπὸ τῶν προσδραμόντων, ἐξεροίζωσεν οὐχ ἦττον τρίχας τινὰς τοῦ πάγονος τοῦ Ἱεράρχου, ἐτραυμάτισε δὲ αὐτὸν διὰ ψαλλίδος εἰς τὴν δεξιὰν παρεῖαν παρὰ τὸ χεῖλος καὶ εἰς τὸν δείκτην τῆς εὐλογοῦσης δεξιᾶς χειρός, ὀλίγαι δὲ τινες γυναῖκες ἐντελῶς ἀγράμματοι, ὡς ὕστερον ἐγνώσθη, κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς ἐπιθέσεως ἀπεδοκίμαζον τὸν Ἀρχιεπίσκοπον διὰ τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου, ἐνῶ τὸ συνηγμένον ἤδη πλῆθος τῶν εὐσεβῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἠλάλαζεν ἐκ τοῦ φρικτοῦ θείματος καὶ ἔσπευδε νὰ σώσῃ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, μάλιστα δὲ ἀπηλλάγη ὑπὸ τῶν ἀστονομικῶν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἐκμανέντος πλήθους ὁ δράστης τῆς ἐπιθέσεως καὶ ἀπήχθη εἰς τὰς φυλακὰς. Μετ' αὐτοῦ συνελήφθησαν καὶ πέντε γυναῖκες, ἐξ ὧν ἐγνώσθη ὅτι τὴν προτεραῖαν εἰσηγήσει τοῦ ἀνιέρου ρουμῶνου ἁγιορείτου μοναχοῦ Ἀρσενίου Coltea, ὅστις ἠγεῖται τοῦ οἰκτροῦ ἀγῶνος τῶν ὀλίγων παλαιοημερολογιτῶν, εἶχεν ἀποφασισθεῖ ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις κέντρῳ αὐτῶν ἢ διαδραματισθεῖα σκηνὴ τῆς ἀποδοκιμασίας. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, ἕνεκα τῶν τραυμάτων μὴ δυνηθεὶς νὰ τελέσῃ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἀνῆλθεν εἰς Ἀθήνας, ἠναγκάσθη δὲ νὰ οἰκουρήσῃ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, ἐξελθὼν μόνον χάριν τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ρουμανίας Εὐτυχῶς δὲ μηδεμιᾶς παρουσιασθείσης ἐπιπλοκῆς ἢ ἀποθεραπεία τῶν τραυμάτων, ἐπιμελεία τοῦ ἱατροῦ κ. Ν. Ἀλιβιζάτου, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, συντελεῖται ὁμαλῶς, οὕτως ὥστε ἠδυνήθη προχθὲς τῇ 28ῃ λήγοντος ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος νὰ προεδρεύσῃ τῆς δικαστικῆς συνεδρίας τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἐπὶ τῇ διασώσει τῆς Α. Μακαριότητος ἐτελέσθησαν δοξολογίαι ἐν τοῖς ναοῖς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς ἐν μέσῳ μεγάλης συρροῆς εὐσεβοῦς ἐκκλησιασματος.

Κατὰ τῶν συλληφθέντων ἀπηγγέλη κατηγορία «ἐπὶ διαταράξει τῆς εἰρήνης τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἡσυχίας αὐτῆς» καὶ «ἐπὶ ἐξυβρίσει καὶ βιαιοπραγίᾳ κατὰ ἐκκλησιαστικοῦ λειτουργοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ ἐν ἱερῷ τόπῳ».

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐδήλωσεν εὐθὺς μετὰ τὸ ἐπεισόδιον κατὰ τὴν ἐπίσημον ἀνάκρισιν, ὅτι συγχωρεῖ τὸν ἐπιτεθέντα κατ' αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον οὐδόλως γνωρίζει. Αὐτοψίαν τῶν τραυμάτων τοῦ Μακαριωτάτου ἐνήργησεν ἐντολῇ τοῦ Εἰσαγγελέως Ἀθηνῶν ὁ ἱατροδικαστὴς κ. Ξάνθης.

Τὸ ἀτυχὲς ἐπεισόδιον προῦξένησε ζωηροτάτην ἀγανάκτησιν παρὰ τε τοῖς ἐπισήμοις κύκλοις καὶ παρὰ τῷ εὐσεβεῖ λαῷ, τὸ μέγαρον δὲ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

ἀπὸ τῆς πρωΐας τοῦ Σαββάτου ἐγένετο τόπος πραγματικοῦ λαϊκοῦ προσκυνηματος καὶ αἱ ἐκδηλώσεις συμπαθείας καὶ ἐμπιστοσύνης πρὸ τὸν καθόντα Ἱεράρχην ἀθροῖαι ἐξακολουθοῦσι καταφθάνουσαι ἐξ ὕλων τῶν ἐπαρχιῶν.

Ἐκ τῶν πρώτων ἐπεσιέφθη τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἀλ. Ζαΐμης, ἀφ' οὗ πρῶτον διὰ τοῦ ἰδιατέρου Γαμματέως του ἔσπευσε νὰ πληροφορηθῇ τὰ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς υγείας Αὐτοῦ. Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἐξερχόμενος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀνακοίνωσε πρὸς τοὺς ἀναμένοντες ἀντιπροσώπους τοῦ Τύπου τὰ ἑξῆς: «Ἐκφράζω τὴν χαρὰν μου, διότι διέφυγε κίνδυνον σοβαρὸν ὁ Ἱεράρχης, πολύτιμος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐπίσης ἐκφράζω τὴν βαθυτάτην θλίψιν μου, διότι ἦτο δυνατόν νὰ διαπραχθῇ εἰς τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν τοιοῦτο ἔγκλημα καὶ μάλιστα ἐντὸς ἐκκλησίας». Ἐπίσης εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν προσῆλθον ὅπως ἐκφράσωσι λύπην διὰ τὴν ἀποτολημηθεῖσαν ἀσέβειαν καὶ χαρὰν ἐπὶ τῇ διασώσει τοῦ Μακαριωτάτου ὁ Πρόεδρος τοῦ Πανεπιστημίου κ. Αἰγινήτης, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας κ. Νέγρης, τὰ μέλη τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου, οἱ καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὁ Διευθυντὴς καὶ ὁ Καθηγητικὸς Σύλλογος τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστ. Σχολῆς, ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν, ὁ ἐπ' ἀδείᾳ ἐνταῦθα εὐρισκόμενος Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἀμερικῇ κ. Σιμόπουλος, ὁ Δήμαρχος καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Ἀθηναίων καὶ πλῆθος κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, μετ' ἀγωνίας ζητούντων πληροφορίας περὶ τῆς καταστάσεως τῆς υγείας τοῦ Ἱεράρχου. Τὴν ἐπομένην δ' ἐπεσιέφθη τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κ. Κουντουριώτης, ἐκφράσας τὴν λύπην του «διὰ τὴν μυσαρὰν προσβολήν, ἣτις ἐγένετο κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν πεποίθησίν του ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐπὶ τοῦ προκειμένου θὰ διατάξῃ τὰ δέοντα διὰ τὴν αὐστηρὰν τιμωρίαν τῶν ἐνόχων». Ἀκολουθῶς ἐπεσιέφθησαν αὐτὸν οἱ Ὑπουργοὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, τῆς Γεωργίας καὶ τῶν Στρατιωτικῶν, ὁ στρατηγὸς κ. Ζιζάρ, οἱ Πρεσβευταὶ Ἰταλίας, Ρουμανίας, Πολωνίας, Γαλλίας, Γερμανίας, Ἡνωμένων Πολιτειῶν, Ἀγγλίας καὶ Βουλγαρίας, οἱ Δήμαρχοι Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, οἱ περιπεδημοῦντες μητροπολίται Πάφου καὶ Ξάνθης, πλείστοι Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ κ. Νίδερ, διὰ δὲ τῶν ἰδιατέρων αὐτῶν γραμματέων ἐζήτησαν πληροφορίας περὶ τῆς καταστάσεως τῆς υγείας Αὐτοῦ οἱ λοιποὶ ἐν Ἀθήναις Πρε-

σβευταί τῶν ξένων κρατῶν καὶ οἱ ἀσθενοῦντες Ὑπουργοὶ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν. Τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐπίσης διελθὼν κατέλιπεν ἐπισκεπτήριον ὁ Ἐπίσκοπος τῶν ἐν Ἀθήναις κατολικῶν κ. Φιλιππούσης, καὶ οἱ τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν καὶ θρησκευμάτων ἀρχηγοί.

Ἐπεσκέφθησαν ἐπίσης τὴν Α. Μακαριότητα ὁ διοικητὴς τοῦ Α'. Σώματος Στρατοῦ κ. Μανέττας καὶ οἱ κ. κ. Κονδύλης, Καραπάνος, Ἀραβαντινὸς καὶ Καψάλης, Εὐταξίας, Πετρακίος καὶ πλείστοι βουλευταὶ πάσης κομματικῆς ἀποχρώσεως, καθηγηταὶ καὶ ἐπιστήμονες, ἡ Α.Θ.Π. ὁ πρῶτος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Κωνσταντῖνος, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Μιχαλακόπουλος, οἱ κ. κ. Λεμερτζῆς καὶ Τσιμιῶκος, διὰ τοῦ ἰδιατέρου του δὲ γραμματέως ἐζήτησεν αὐτῆς πληροφορίας ὁ ἀσθενῶν ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Τσαλδάρης.

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων κ. Ἀργυρὸς ἀπουσιάσων εἰς Κέρκυραν, λόγῳ τῶν ἐκεῖ τελουμένων ἐορτῶν, ἐπεσκέφθη τὴν Α. Μακαριότητα ἅμα τῇ ἐπανόδῳ του, ἐδήλωσε δὲ πρὸς δημοσιογράφους ὅτι πάντοτε ὁσάκις παρουσιάζοντο ἐνώπιον αὐτοῦ ἐπιτροπαὶ παλαιοσηρολογιτῶν συνίστα νὰ ἐπιδιώκουν τὴν πραγματοποίησιν τῶν σκοπῶν των διὰ τῆς νομίμου ὁδοῦ «εἶνε λυπηρόν, εἶπεν, ὅτι καθ' ὄν χρόνον ἐν Κερκύρᾳ παριστάμην μίρτυς εἰς τὰς πατριωτικωτέρας ἐκδηλώσεις ἐθνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, συνέβαινον ἐδῶ αἱ λυπηραὶ σκηναί, τὴν μυσαρῶτητα τῶν ὁποίων εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐκφράσῃ οἰοσδήποτε χαρακτηρισμὸς».

Μεταξὺ τοῦ πλήθους τῶν ἄλλων προσῆλθον εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ἐκφράζοντες τὸν ἀποτροπιασμόν των διὰ τὸ συμβᾶν ὁ Ὁρθόδ. Χριστιαν. Σύνδεσμος, τὸ προσωπικὸν τῆς «Χριστιαν. Ἀδελφότητος τῶν Νέων», τὸ Συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου Ἀγ. Αἰκατερίνης, ὁ Σύλλογος Ἀθηναίων ἡ «Ἀγάπη», οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ Ἐπίτροποι πλείστων ναῶν, τὰ Συμβούλια πλείστων Σωματείων καὶ ὀργανώσεων θρησκευτικῶν, φιλανθρωπικῶν καὶ κοινωνικῶν.

Ἐκ μέρους τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἐλήφθη τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα: «Συνεδριάζοντες ἠκούσαμεν ἀνίερρον ἐπίθεσιν. Συλλυπούμεθα μετ' ἀδελφῶν ἐγκαρδίως, εὐχόμενοι ζηλοῦσι ζῆλον ἀγνοίας μετάνοιαν». Ἐκ μέρους δὲ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου «Ἱερῶ ἀγανακτήσει ἀποδοκιμάζοντες ἀπονεννοημένον καὶ ἀνόσιον διάβημα ἀκαταλόγιστου ἀνθρώπου καθ' Ὑμετέρας Μακαριότητος δεόμεθα παναγάθου Θεοῦ ὑπὲρ ὑγείας καὶ διαφυλάξεως αὐτῆς».

Ἐπίσης ἐλήφθησαν τηλεγραφήματα συμπαθείας καὶ χαρᾶς ἐπὶ τῇ διασώσει τῆς Α. Μακαριότητος ἐκ μέρους τῶν Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν Βοστώνης, Μυτιλήνης, Δράμας, Ζιχνῶν, Σισανίου, Πατάρων, Σεβαστείας, Χίου, Σιναιίου, Καβάλλας, Παραμυθίας, Ἀλεξανδρουπόλεως, Μετσόβου, Σπάρτης, Γυθείου, Κυθήρων, Κορινθίας, Χαλκίδος, Πατρῶν, Ναυπακτίας καὶ Εὐρουτανίας, Ἡλείας, Μεσσηνίας (ἐκ Θεσσαλονίκης), Παροναξίας, Ααρύσσης, Καρυστίας, Θηβῶν καὶ Λεβαδείας, Μαντινείας καὶ Κυνουρίας, Ὑδρας καὶ Σπεισῶν, Φθιώτιδος, Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως, Ἐδέσσης, Σάμου, Ἰκαρίας, Σερρών, Σικάγου, Νευροκοπίου, Θεσσαλονίκης, Ἰωαννίνων, Καρδαμύλων, τοῦ τοποτηρητοῦ Λευκάδος καὶ τοῦ Ἀρχ. Ἐπιτρόπου Κοζάνης.

Ὁ Δήμαρχος Πειραιῶς κ. Παναγιωτόπουλος ἐτηλεγράφησε τὰ ἐξῆς: «Ἐπιτροπακοῦστω καὶ ἀσεβεστάτῃ ἀσχημίᾳ εἰς βάρος σεπτοῦ ὑμῶν προσώπου κατὰ τὴν ἐπιτέλεσιν ἱερῶν καθηκόντων σας, διεορηνεύω εὐλαβῶς ἐκ μέρους δημοτικῆς ἀρχῆς τὴν θλίψιν τῆς πόλεώς μας καὶ υποβάλλω εὐχὰς ὑπὲρ ταχείας ἀποθεραπειᾶς ὑμετέρας Μακαριότητος».

Παρόμοια τηλεγραφήματα ἀπέστειλαν οἱ δήμαρχοι Ἐρμούπολεως, Παγασῶν (Βόλου), Χαλκίδος, οἱ Νομάρχαι Εὐβοίας, καὶ Τριπόλεως ἡ Κοινότης Σαλαμίνο, αἱ Ἱ. Σχολαὶ Κερκύρας, Ἀγ. Ἀναστασίας, Κορίνθου, Τριπόλεως, Λαμίας, οἱ Ἱεροσπουδασταὶ τῆς Σχολῆς Κορίνθου, οἱ Θεολόγοι Καθηγηταὶ Τριπόλεως, οἱ Ἱ. Σύνδεσμοι Χίου, Μεσσηνίας, Ἀρτης, Χαλκίδος, Μαντινείας καὶ Κυνουρίας, Ἡλείας, Κορινθίας, Δράμας, Καλαβρύτων, ὁ Ἱερὸς Κλήρος Ἀργινίου, Κρήτης, Λευκάδος, Λακεδαιμόνος, Μεγάρων, Μάνδρας, Λιοπεσίου, Νεραντζιωτίσης Ἀμαρουσίου, τὰ Ἡγουμενοσυμβούλια τῆς Μονῆς Μ. Σπηλαίου, τῆς ἐν Τήνῳ Γυναικείας Ἱ. Μονῆς καὶ τῆς Ἱ. Μονῆς Ταξιαρχῶν Αἰγίου, τὰ Ἐκκλησ. Συμβούλια διαφόρων ἐνοριῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, Κριεκουκίου, Μεθώνης, Ἀγ. Ἐλευθερίου, Ἀλεξανδρουπόλεως Ἐλασσῶνος, τὰ Φιλόπτοχα Ταμεῖα Πειραιῶς καὶ Ἀθηνῶν.

Ὁ Ἐμπορικὸς καὶ Βιομηχανικὸς Σύλλογος Πειραιῶς ἐτηλεγράφησε τὰ ἐξῆς: «Ἐμπορικὸς καὶ βιομηχανικὸς κόσμος Πειραιῶς κατάπληκτος διὰ τὰ ποσειραθὲν ἀνήκουστον ἀνοσιούργημα κατὰ Ἀρχηγοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, διασαλεῦον βάθρα ἑλληνικῆς κοινωνίας, ἐκφράζει ὑπερτάτην ὀδύνην, ἅμα δὲ καὶ βαθυτάτην ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν ὑμετέραν Μακαριότητα». Ἀνάλογα τηλεγραφήματα ἀπέστειλαν ὁ ἔμπορικὸς Σύλλογος Γαργαλιάνων, οἱ Σύλλογοι παντοπωλῶν, καπνοπωλῶν, ὄσπτων, ὑπο-

δηματοποιῶν, κροσπολιῶν, σιδηρουργῶν, καφεζυθοπωλῶν, ὀπωροπωλῶν, βυρσοδεψῶν Τριπόλεως, καταστηματαρχῶν, κουρέων Πειραιῶς, ὁ Σύλλογος Ἀθμονέων, ἡ φιλοδοσική ἔνωσις Ἀθηνῶν, ἡ Ἀδελφότης Μεγάρων, ὁ Σύνδεσμος «Ἀγάπη» Πειραιῶς, ἡ Ἀδελφότης «Καλοῦ Σαμαρείτου», ὁ φιλανθρωπικός Σύλλογος «Ἀμπελος ἀληθινή», ὁ Σύνδεσμος ὀρθοδόξων χριστιανῶν Αἰγίνης, ἡ Χριστ. ἔνωσις κυριῶν καὶ δεσποινίδων Ἡλείας. Δι' ἐπιστολῶν ὁμοίως συνεχάρησαν τὸν Μακαριώτατον οἱ σεβ. μητροπολίται Διδυμοτείχου, Θήρας, Νικοπόλεως, ὁ Διοικητὴς τῆς Ἐθν. Τραπέζης κ. Διομήδης, ὁ Νομάρχης Ἀττικοβοιωτίας κ. Πετιμεζᾶς ἐκ Πόρου, ὁ Διευθ. Γραφείου Τύπου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Καλοποθάκης, πλεῖστοι Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, αἱ ἐκκλ. Ἐπιτροπαὶ διαφόρων Ναῶν, τὸ ἐν Ἀθήναις Ἀμερικαν. Κολλέγιον, ὁ Ἐπίσκοπος τῶν Ἑλλήνων Καθολικῶν καὶ τῶν Ἀρμενίων.

Τὴν ἑσπέραν τῆς Δευτέρας ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς Βουλῆς ἀνεκινώθησαν πρὸς αὐτὴν ψηφίσματα τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τοῦ Πειραιῶς, ἐκφραζόντων ἀποτροπιασμὸν διὰ τὴν ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἐγκάρδια συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ διασωσῇ Αὐτοῦ. Ἀκολούθως ὁ βουλευτὴς Κυκλάδων κ. Μαζαράκης εἶπεν ὅτι «καθῆκον τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας εἶνε νὰ ἐκφράσῃ τὴν λύπην τῆς καὶ τὸν ἀποτροπιασμὸν τῆς διὰ τὸ βδελυρὸν κακούργημα, τὸ ὁποῖον ἀπετολήθη κατὰ τοῦ ἱεράρχου τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας», ἐξέφρασε δὲ τὴν λύπην αὐτοῦ «διότι ὅτε πρὸ διμήνου ἀνεκινήθη ἐν τῇ Βουλῇ τὸ ζήτημα τῶν παλαιοημερολογιτῶν ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑπεστήριξεν ὅτι τὸ ζήτημα δὲν εἶναι ὄριμον πρὸς συζήτησιν». Μετὰ μακρὰν συζήτησιν περὶ τοῦ ἂν πρέπη νὰ γενικευθῇ ἡ συζήτησις ἢ ὄχι, ὁ κ. Μαζαράκης ἐδήλωσε πάλιν ὅτι «εὐτυχῶς ὁ κ. Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν διεβεβαίωσε ὅτι συμμαρτύνεται τὴν λύπην καὶ τὴν ἀγανάκτησιν ὀλοκλήρου τῆς κοινωνίας, ἀλλὰ πρέπει νὰ λάβῃ μέτρα ὅπως δοθῇ ἐν τέλος εἰς τὴν κατῴριστον αὐτῆν», προέτεινε δ' ἐν τέλει «ὅπως ἐκφρασθῇ ἡ λύπη τῆς Βουλῆς πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον διὰ τὴν κατ' Αὐτοῦ ἐπίθεσιν». Ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Βουλῆς ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς: «ἡ Βουλὴ βεβαίως συμμαρτύνεται τὰ ἐκδηλωθέντα ὑπὸ τοῦ ἀξιότιμου συναδέλφου αἰσθήματα συμπαθείας πρὸς τὸ σεπτὸν πρόσωπον τοῦ ἱεράρχου καὶ διαδηλοῖ τὸν ἀποτροπιασμὸν αὐτῆς πρὸς τὴν συγγερὰν ἀπόπειραν κατ' Αὐτοῦ. Πέραν τούτου ὅμως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐπιτραπῇ ἐπέκτασις τῆς συζητήσεως παρὰ μόνον ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας».

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου συνελθοῦσα ἐπίσης ἐκτάκτως ἐξέδωκε τὸ κάτωθι ψήφισμα:

«Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀθηνῆσι Πανεπιστημίου ἐπὶ τῇ ἀνιέρῳ ἀποπειρᾷ κατὰ τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἐπιλέκτου μέλους αὐτῆς καὶ ἐπιτίμου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, συνελθοῦσα εἰς ἔκτακτον συνεδρίαν, ἀπεφάσισεν ὁμοφώνως, ὅπως ἐκφράσῃ τὸν ἀποτροπιασμὸν αὐτῆς ἐπὶ τῷ ἀνοσιουργήματι, τῷ διαπραχθέντι μάλιστα ἐν ἱερῷ χώρῳ, τὴν βαθυτάτην αὐτῆς συμπάθειαν πρὸς τὸν διαπρεπῆ αὐτῆς συνάδελφον καὶ τὴν ἐλπίδα καὶ εὐχὴν, ὅπως τῇ συνεργασίᾳ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας τεθῇ τέρας εἰς ζήτημα, ὅπερ, ἐφ' ὅσον διατηρεῖται τὸ πασχάλιον, οὐδεμίαν δογματικὴν ἢ ἐκκλησιαστικὴν σημασίαν ἔχει».

Ἡ Παγκληρικὴ Ἐνωσις ἐμφανισθεῖσα μετ' ὄλου τοῦ Κλήρου Ἀθηνῶν υπέβαλε πρὸς τε τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον, τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας, τὸν Πρόεδρον τῆς Βουλῆς καὶ εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὸ ἑξῆς ψήφισμα: «Ὁ ἱερός Κλήρος Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς συνελθὼν ἐκτάκτως ἐπὶ τῷ ὀδυνηρῷ ἀγγέλματι τῆς κατατολμηθείσης κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀνιέρου ὕβρεως ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ σεπτοῦ Προιεράρχου αὐτῆς ψηφίζει: α.) Διατρανοῖ τὴν βαθυτάτην συμπάθειαν τοῦ πρὸς τὸν ποιμενάρχην του ἐπὶ τῷ ἐπισυμβάντι θλιβερῷ ἀτυχήματι. β.) Διαμαρτύρεται πρὸς τὴν κυβέρνησιν διὰ τὴν μέχρι τοῦδε ἐπιδειχθεῖσαν ἐκμέρους τοῦ κράτους ἀδιαφορίαν ἐπὶ ζητημάτων ἀπειλούντων ἤδη αὐτὴν τὴν ἔννομον τάξιν. γ.) Ἀπαιτεῖ παρὰ τῆς κυβερνήσεως τὴν ἄμεσον ἀπομάκρυνσιν ἐκ τῶν πόλεων τῶν διαφόρων μοναχῶν ἀφορέτων τῶν φύλων τῶν ὑποθαλπόντων τὸν φανατισμὸν καὶ παρασυρόντων εὐσεβεῖς καὶ ἀπλοϊκοὺς χριστιανούς εἰς ἀπείθειαν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας. δ.) Ἀξιοῖ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τὴν ἄμεσον διάλυσιν τῶν συλλόγων τῶν παλαιοημερολογιτῶν, ἀφ' οἷς οὗτοι ἀπέβησαν ὁ γανώσεις, αἵτινες ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἐμμονῆς εἰς τὰ πάτρια ἀσεβοῦσι κατὰ τὸν ἱταμώτερον τρόπον πρὸς αὐτὰ ἀπειλοῦσαι αὐτὴν τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν τάξιν ἐν τῇ Κοινωνίᾳ. ε.) Καταρτίζει ἐπιτροπὴν ἀποτελουμένην ἐκ τῶν εὐλαβεστάτων Λουκᾶ Παπαναστασίου, Προκοπίου Καλλιωντζῆ, Διονυσίου Χατζηδημητρίου, Νικ. Λαμπροπούλου, Ἀντωνίου Κουμῆ καὶ Γαβριὴλ Καραπατάκη, ὅπως ἐπιδώσῃ ἀντίγραφον τοῦ παρόντος 1) πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν, 2) πρὸς τὸν ἐξοχότατον Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας, 3) πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, 4) πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Βουλῆς, 5) πρὸς τοὺς κ. ὑπουργούς τῆς Δικαιοσύνης, τῶν Ἐργασθευμάτων καὶ τῶν Ἐσωτερικῶν, καὶ διὰ ζώ-

σης ἀναπτύξη τὰς ἐπὶ τοῦ προκειμένου δικαιοσύνας ἀξιώσεις τοῦ κλήρου». Κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ ψηφίσματος τούτου πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον προσεφώνησεν ἐκ μέρους τοῦ Ἱ. Κλήρου ὁ αἰδ. κ. Λ. Παπαναστασίου, ἀπαντῶν δὲ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐξέφρασε, πρὸς τοὺς ἄλλοις, τὴν εὐχαριστήσιν του ἐπὶ τῷ ὅτι σύμπας ὁ ἐφημεριακὸς Κλήρος τῆς Ἑλλάδος ἐπειθάρχησεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐν τῷ ζητήματι τοῦ ἡμερολογίου, καθ' ὃ εἶχε καθῆκον.

Ἐπισκεφθεὶς ἐν σώματι τὴν παρελθούσαν Δευτέραν τὴν Α. Μακαριότητα ὁ Ἱ. Κλήρος τοῦ Πειραιῶς ὑπὸ τὸν θεοφιλέστατον Ἀρχιερατ. Ἐπίτροπον Πειραιῶς Ἐπίσκοπον Βρεσθένης κ. Ἀνθιμον ἐγένετο δεκτὸς ὑπ' Αὐτῆς. Ἀπαντῶν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος εἰς προσφώνησιν τοῦ θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Βρεσθένης ἐδήλωσεν, ὅτι, ἂν δὲν προσηρμύζετο παρ' ἡμῖν τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον πρὸς τὸ πολιτικόν, θὰ συνέβαιναν ὅ,τι καὶ ἄλλαχού σήμερον, ἔνθα ὁ λαὸς ἐλησμόνησε τὰς θρησκευτικὰς του ἑορτὰς καὶ ἔπαυσε κατὰ μέγα μέρος νὰ ἐκκλησιάζηται, ἐτόνισε δὲ ὅτι ἐλπίζει νὰ ληφθῶσιν ἐν τέλει τὰ ἐνδεικνύμενα μέτρα πρὸς περιστολὴν τῆς περαιτέρω ἐκμεταλλεύσεως τῶν συνειδήσεων τῶν ἀμαθῶν.

Ὅμοιως ἐδέχθη τὸν ἐν σώματι ἐμφανισθέντα ἐνώπιόν του ἐφημεριακὸν Κλήρον Περιχώρων Ἀθηνῶν καὶ ἐκφράσαντα τὴν χαρὰν του ἐπὶ τῇ διασώσει τοῦ Πρωθιεράρχου.

Ἐξεδόθη δὲ ὑπὸ τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογίας τὸ ἑξῆς ψήφισμα. «Οἱ φοιτηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ ἄλλοτε διεμαρτυρήθησαν διὰ τὰς ὀχλοκρατικὰς ἐπεμβάσεις τῶν Παλαιοημερολογιτῶν εἰς ζητήματα τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως. Καὶ πάλιν κατάπληκτοι ἐκ τῆς ἀνάνδρου δολοφονικῆς ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ σεπτοῦ προσώπου τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ σοφοῦ Καθηγητοῦ των, αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ διαμαρτυρηθῶσιν ἐντόνως καὶ νὰ ἐπιστήσωσι τὴν προσοχὴν τῶν περὶ τὴν Θεολογίαν καὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀσχολουμένων ἐργατῶν τοῦ πνεύματος ἐπὶ τῶν τοιούτων τάσεων, αἱ ὁποῖαι παρακωλύουσι πᾶσαν πρόοδον καὶ διαιροῦσι καὶ φανατίζουσιν ἀδίκως τὸν λαόν. Ἐκφράζουσι δ' ἀμέριστον τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην αὐτῶν πρὸς τὸν σεπτὸν Πρωθιεράρχην καὶ Ἐπιστήμονα, ὅστις τοσοῦτον ἀγρίως δοκιμάζεται». Σημειωτέον ὅτι οἱ φοιτηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς πολὺ ἤδη πρὸ τῶν ἐκτρόπων ομηγῶν τοῦ παρελθόντος Σαββάτου εἶχον ἐπιδώσει εἰς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ψήφισμα, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἐνταθέντος τότε θορύβου περὶ

τὸ παλαιοημερολογιακόν :

«Οἱ φοιτηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀθήνησι Πανεπιστημίου μετ' ἐνδιαφέροντος παρακολουθοῦντες καθηκόντως τὴν παρ' ἡμῖν ἐκκλησιαστικὴν κίνησιν καὶ τὴν θρησκευτικὴν ζωὴν, οὐδέποτε ἐφαντάσθησαν ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρξωσιν Ἑλληνες ὀρθόδοξοι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐδημιούργουν «ζήτημα ἡμερολογιακόν», καὶ μάλιστα θὰ ἐτόλμων νὰ προσδώσωσιν εἰς αὐτὸ διαστάσεις οἷας ἠπέλιψε τοῦτο νὰ προσλάβῃ ἐσχάτως ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐφορῶν τῶν Χριστουγέννων. Δὲν δύναται ὅμως μετὰ τὴν διαπιστωθεῖσαν προσπάθειαν τῶν οὕτως αὐτοκληθέντων «Γνησίων Ὀρθοδόξων» νὰ ἀντιπαρέλθωσι τὸ ζήτημα τοῦτο, διότι δὲν δύναται νὰ ἀναγνωρίζωσιν εἰς ὀλίγους τὸ δικαίωμα νὰ ἐκμεταλλεύωνται τὴν εὐσέβειαν τοῦ ἀπλοῦ λαοῦ καὶ ὑποθάλλοντες τὴν ἀμάθειαν τῶν ἀπλουστέρων νὰ παρουσιάζωνται ὡς ἀρχηγοὶ κινήσεως ἀποσκοπούσης δι' ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἀναστήλωσιν τῶν μηδέποτε πεσόντων πατρίων. Διότι αὐτοὶ οὗτοι οἱ ὑπὲρ τῶν πατρίων κοπτόμενοι τόσον καταφώρως πρὸς αὐτὰ ἀσεβοῦσιν ὡς ὑπέρομαχοι τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἐμφανιζόμενοι καὶ σκοπίμως ἀμα διαστρέφοντες τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων. Ἡ στοιχειώδης «τῶν πατρίων» ἀγάπη ἐπιβάλλει πρῶτιστα πάντων τὸν σεβασμὸν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τὴν εὐπειθειαν εἰς τὰς κανονικὰς ἀποφάσεις τῆς ποιμανούσης Ἱεραρχίας, στοιχειωδестаτὴ δὲ περὶ τῶν πολυσθενάτων τούτων πατρίων φροντίς θὰ ἀπεμάρτυρουν αὐτοὺς πάσης οἰασθήποτε ἐνεργείας τεινούσης νὰ παραστήσῃ διηρημένον τὸν Ὀρθόδοξον λαὸν καὶ νὰ συκοφαντήσῃ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν. Μετὰ τὰς ἐπισήμους διαφωτίσεις τοῦ ζητήματος μόνον ὑστεροβουλίαν ἀποδεικνύουσιν αἱ προσπάθειαι τῶν ἀδικαιολογῆτως φανατίζόντων τοὺς ὄχλους, ὁδύνην δὲ πραγματικὴν γεννᾷ εἰς τὴν ψυχὴν τῶν φοιτητῶν ἡ σκέψις ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἀπαιτῶσιν οὗτοι καὶ τῶν μεμορφωμένων πολλάκις τὸν τίτλον. Διαμαρτυρόμενοι δι' ὄλον τῶν δυνάμεών μας κατὰ τῶν προσπαθειῶν τούτων, δι' ὧν διαστρεβλοῦται τὸ ὀρθόδοξον τοῦ λαοῦ φρόνημα καὶ ἀπασχολεῖται ἡ Ἐκκλησία περὶ ζητήματα ἡττονος σπουδαιότητος, καθ' ἣν στιγμὴν ζωτικώτατα αὐτῆς συμφέροντα διακινδυνεύουσι καθ' ἑκάστην, τασσόμεθα ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, προτιθέμεθα δὲ διὰ τῶν ἀσθενῶν μας δυνάμεων νὰ δεχθῶμεν πᾶσαν αὐτῆς ἀπαίτησιν πρὸς διαφωτισμὸν τῶν πλανωμένων καὶ ἄμυναν κατὰ τῶν σκοπίμως πλανώντων».

Ψήφισματα διαμαρτυρίας ἐξέδωκαν ἐπίσης πλεῖστα ὀργανώσεις, ἐξ ὧν παραθέτομεν τὸ ἐν ταῖς ἐφη-

μερίσι τῆς Παρασκευῆς δημοσιευθὲν τοῦ Ἐμπορικῶς Συλλόγου Ἀθηνῶν :

«Ὁ Ἐμπορικὸς Σύλλογος Ἀθηνῶν ἠσθάνθη θλίψιν καὶ ἀγανάκτησιν ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς ἀνιέρου, ἀσεβοῦς καὶ ἐγκληματικῆς κατὰ τοῦ σεπτοῦ προσώπου τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἀποκρίσεως.

Ὁ Ἐμπορικὸς κόσμος καὶ σύμπασα ἡ ὑγιῶς σκεπτομένη κοινωνία ἀξιούσι παρὰ τῆς Κυβερνήσεως, ὡς σκοπὸν ἑαυτῆς ταξάσης τὴν ἐπαναφορὰν τῆς εὐνομίας καὶ τῆς γαλήνης ἐν τῇ χώρῳ, τὴν ἀδυστηρὰν τιμωρίαν τῶν ἐνόχων, τὴν διάλυσιν τῶν συλλόγων αὐτῶν καὶ τὴν ἀμείλικτον πάταξιν παντὸς ἀποπειρωμένου τὴν καθ' οἰονδήποτε τρόπον διατάραξιν τῆς κοινῆς ἡσυχίας.

Ἐπὶ πλέον ἐκφράζει τὴν ἐκπληξίν του δι' ὅσα ἐλέγχθησαν ὑπὸ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας σχετικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο ἀπορεῖ δὲ πῶς, ἀνώτερος λειτουργὸς τοῦ Κράτους, ἐντεταλμένος τὴν φρούρησιν καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐκκλησιαστικῶν νόμων, τίθεται ἀντικρὺς τούτων, ἐνισχύων ἀμαθεῖς ἢ κακοβούλους ταραξίας».

Ἡ Σύγκλητος τοῦ Πανεπιστημίου ἐξέδωκεν ἐπ' ἴσης τὸ κάτωθι Ψήφισμα :

«Ἡ Σύγκλητος τοῦ Πανεπιστημίου συνελθοῦσα ἐκτάκτως τῇ 23 λήγοντος μηνός, τῇ προσκλήσει τοῦ Πρυτάνεως αὐτῆς κ. Β. Αἰγινήτου·

ἀκούσασα ἐκ στόματος αὐτοῦ τὰ τοῦ κατατολμηθέντος ἀνοσιουργήματος ἐναντίον τοῦ σεπτοῦ προσώπου τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ἐπιτίμου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κυρίου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου·

ὁμοθυμῶς ἐξέφρασε τὴν βαθυτάην αὐτῆς λύπην καὶ τὴν ἀποτροπίαν διὰ βδελυρὸν γεγονός, οὗ ἡ πηγὴ ἀποδοτέα ἀτυχῶς εἰς παρερμηνείαν μέτρου, κατ' οὐδένα λόγον θίγοντος τὰ ἱερά δόγματα τῆς καλῶς νοουμένης πίστεως καὶ τῆς ὀρθοδοξίας·

ἐδράξατο δὲ τῆς εὐκαιρίας ὅπως διαδηλώσῃ τὰ αἰσθήματα τοῦ ἄκρου σεβασμοῦ αὐτῆς πρὸς τὸν πρωθιεράρχην τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ διαπρεπῆ συνάδελφον.

Ἡ ΚΡΙΣΙΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ἡ'

Ὁ λογογράφος κ. Π. Χόρν διαπιστοῖ μὲν τὴν ὑπαρξιν ἀπειρῶν καὶ σοβαρῶν προβλημάτων, οὐδαμῶς ὅμως βλέπει τοὺς ἱκανοὺς νὰ ἐπιχειρήσουν τὴν λύσιν των. Οἱ πολιτικοὶ ἀρχηγοί, παρὰ τῶν ὁποίων κυρίως ἐξαρτᾶται ἡ λύσις σπουδαιοτάτων ζητημάτων ὁποῖον, φέρ' εἰπεῖν, τὸ οἰκονομικόν, εἶνε μᾶλλον πο-

λιτικῶς ἐρασιτέχνη, γνωρίζοντες μᾶλλον τὴν φιλολογίαν τῆς πολιτικῆς καὶ τὴν ῥητορικὴν σοφιστείαν, καὶ διὰ τοῦτο προσπαθοῦν νὰ δίδουν συμπτωματικὰς λύσεις εἰς αὐτά. Ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἠθικὸν πρόβλημα ὁ κ. Χόρν ἀποφαίνεται κατηγορηματικῶς ὅτι «εἴμαστε σήμερα ἐντελῶς ἀνήθικοι», ὑπὸ τὴν ἀνηθικότητα ἐννοῶν «τὴν ἔλλειψιν ἀνεξαργήτων καὶ ἐλευθέρων χαρακτήρων». Εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἀτμόσφαιραν δὲν διακρίνει ἥρωας, δηλ. ἀνθρώπους διακινδυνεύοντας τὰ πάντα καὶ αὐτὴν τὴν ἀτομικότητά των ὑπὲρ τοῦ γενικοῦ συμφέροντος, διότι «ἡ ἀνατροφὴ ποῦ μᾶς δίνει τὸ σπῆτι δὲν εἶνε ἀνατροφὴ ἐλευθέρων ἀνθρώπων, ἀλλὰ δούλων». Τὸ ρεῦμα τῆς ἀνηθικότητος ἔχει καταλάβει καὶ τοὺς συγγραφεῖς, καὶ δι' αὐτὸ ὅλη ἡ σημερινὴ λογοτεχνικὴ παραγωγὴ εἶνε σπασμωδικὴ καὶ ἀνευλικρινής. Ἡ ἀνόρθωσις θὰ γείνη, κατ' αὐτόν, μόνον διὰ τῆς δημιουργίας χαρακτήρων πειθαρχημένων εἰς τὴν ἰδέαν τῆς κοινῆς συνεργασίας διὰ τὸ ἀγαθὸν τοῦ συνόλου. Τοῦτο δὲ θὰ κατορθωθῇ κυρίως διὰ τοῦ σχολείου.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ¹

Λέγουν συχνὰ ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ἔχει γηράσει καὶ ὅτι εἶναι ἀσυμβίβαστος μὲ τὸν σύγχρονον πολιτισμὸν (culture)· αὐτὴ ἡ γνώμη εἶνε ἐντελῶς ἐσφαλμένη. Ὁ σύγχρονος πολιτισμὸς εἰς τὰς βάσεις του στηρίζεται ἐπὶ τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν· καθ' ὅσον δ' ἀπομακρύνεται ἐξ αὐτῶν εὐρίσκειται εἰς κατάστασιν κρίσεως, παρακμῆς καὶ βαθμιαίου μαρασμοῦ. Αἱ ἀρχαὶ τῆς ἀπολύτου ἀξίας τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς παγκοσμίου ἀλληλεγγύης εἶναι ἀρχαὶ χριστιανικαί. Ἡ παράβασις τῶν ἀρχῶν τούτων φονεῖ τὴν ζωὴν, τὴν δημιουργικὴν δύναμιν καὶ τὸν πολιτισμὸν. Ἀλλὰ τὸ σύνολον τῆς χριστιανικῆς σκέψεως εἶνε πολὺ ἐθρύτερον ἀπὸ τὰς ἠθικὰς αὐτὰς ἀρχάς, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν μόνον τὸ πρακτικὸν αὐτοῦ μέρος. Εἰς τὰς ἡμέρας μας παριστάμεθα πρὸ ἀφυπνίσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὴν Ρωσσίαν, εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Εἰς τὴν Ρωσσίαν πρὸ πολλοῦ ἤδη μία ὁμάς φιλοσόφων ἔχει ἐπεξεργασθῆ τὴν χριστιανικὴν θρησκευτικὴν φιλοσοφίαν. Οἱ διωγμοὶ ἐναντίον τῆς ἐκκλησίας ἔχουν ἐνδυναμώσει—ὅπως αὐτὸ συμβαίνει πάντοτε—τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα

1. Διὰ λέξεις γενομένη γαλλιστί ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου ὑπὸ τοῦ ρώσου Καθηγητοῦ τῆς Φιλοσοφίας κ. Β. Βισσελάφτσεφ τῇ 21 Μαρτίου 1927, μεταφράζοντος τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Παιδ. Τμήματος κ. Χ.Α.Ν κ. Λάμπρου Παπαρᾶ.

τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ. Εἰς τὴν Κατολικὴν ἐκκλησίαν ἐν Γαλλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ παριστάμεθα ἐπίσης ἐνώπιον θρησκευτικῆς τινος ἀναγεννήσεως. Τὸ αὐτὸ παρατηροῦμεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ἀμερικὴν.

Ταυτοχρόνως ὁ δεσμός μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐκκλησιῶν συσφίγγεται, οἱ χριστιανοὶ ἀρχίζουν νὰ κατανοῶν ὅτι ἀπειλοῦνται ἀπὸ τὸν κίνδυνον μᾶς ἐπιθέσεως τοῦ ἀθέου πολιτισμοῦ ἐναντίον τῆς θρησκείας. Ἐν τούτοις ὅλοι ὅσοι γνωρίζουν τὴν θέσιν, εἰς ἣν εὗρισκετο ἡ σύγχρονος ἐπιστήμη, ὀφείλουν νὰ παραδεχθῶν, ὅτι ἡ ἀθεος σκέψις ἐμφανίζεται τώρα ὡς τι ἀντιδραστικὸν καὶ καθυστερημένον. Ὑπῆρξεν ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ λαϊκαὶ μᾶζαι εἰς τὴν Εὐρώπῃ ἦσαν θρησκευόμεναι καὶ ἡ ἀριστοκρατία καὶ ἡ διανοούμενη τάξις ἦσαν σκεπτικισταὶ καὶ εἰρωνεύοντο τὴν θρησκείαν. Τώρα δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν τὸ ἀντίθετον φαινόμενον. Αἱ λαϊκαὶ μᾶζαι, τὸ προλεταριάτον καὶ οἱ χωρικοὶ εἶναι ἀθησκοὶ, ἡ δὲ μᾶλλον μεμορφωμένη μερίς τῆς κοινωνίας, ἡ διανοουμένη ἀριστοκρατία, ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν θρησκείαν καὶ διὰ τὴν φιλοσοφικὴν τῆς ἐμβάθυνσιν.

Ὁ χυδαῖος ἀθεϊσμός ἐμφανίζεται ὡς ἡ πίστις τοῦ ὄχλου. Ὁ λαὸς τὸν λαμβάνει ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴν ἐκλαΐκευσιν. Ἐν τούτοις ἡ Ἐπιστήμη κατὰ τὴν ἐποχὴν μας εἶναι εἴπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε μᾶκρὰν τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τοῦ δογματικοῦ ἀθεϊσμοῦ. Εἰς τὰς βιολογικὰς καὶ ψυχολογικὰς ἐπιστήμας βλέπει τις σημερον μεγάλην σύγχυσιν. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει κατὰ μὲ τὴν μελέτην τῆς συστάσεως τῆς ὕλης. Ἡ σύγχρονος φιλοσοφία γνωρίζει καλῶς τὰ ὅρια τῆς ἐπιστήμης ταύτης· γνωρίζει ὅτι περιβαλλόμεθα πανταχόθεν ἀπὸ μυστηριώδη καὶ ἀόρατον κόσμον. Ἡ συνείδησις εἶναι μυστήριον, τὸ ὑποσυνείδητον εἶναι ἔτι μεγαλύτερον μυστήριον, ἡ ζωὴ εἶναι μυστήριον καὶ τέλος ὁ νόμος τῆς ἔλξεως εἶναι ἀνεξήγητον μυστήριον· ἡ κριτικὴ φιλοσοφία περιορίζει τὰς γνώσεις μας εἰς τὸ σύστημα τῶν θαυμάτων, συνδεδεμένον μεταξὺ τῶν διὰ τινων λογικῶν σχέσεων, ἀλλὰ πράγματι διὰ τοῦ κοινοῦ αὐτῶν χαρακτηριστικοῦ, τοῦ ἀνεξηγήτου. Ἀπέναντι τούτου ἡ πρόοδος τῆς ἐπιστήμης δὲν ἐλαττώνει τὴν ποσότητα τῶν ἀκατανοήτων πραγμάτων, ἀλλὰ, τοῦναντίον, θέτει ὀλοὸν νέα προβλήματα. Ὁ κόσμος ἐμφανίζεται πάντοτε καὶ βαθυτέρος καὶ πλουσιώτερος καὶ μυστηριωδέστερος. Τελευταίως ἀκόμη ὁ ὕλισμός ἐφαντάζετο τὸν κόσμον μὲ ἐξαιρετικὴν ἀπλότητα, ὡς μίαν μηχανικὴν ἐνέργειαν τῶν ἀτόμων, διὰ τῶν ὁποίων ἐξηγεῖται ὅλος ὁ ὕλικός κόσμος καὶ ὅλος ὁ ψυχικός βίος. Οὕτως ἐσκέπτοντο εἰς τὴν ἀρχαιότητα οἱ Ἐπικούρειοι καθὼς καὶ οἱ ὕλισται τοῦ 18ου καὶ 19ου αἰῶ-

νος, καὶ οὕτω σκέπτεται τὸ ἡμιμαθὲς πλῆθος τῆς σήμερον. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει οὐδὲ εἰς σοφὸς ἢ φιλόσοφος σοβαρὸς, ὁ ὁποῖος νὰ σκέπτεται ἀκόμη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Βλέπετε ἤδη ὅτι ἡ ἐπιστήμη δὲν διαφωνεῖ πρὸς τὴν θρησκείαν δεχομένη, ὅτι ὑπάρχει κόσμος μυστηριώδης καὶ ἀχανὲς ἀπλούμενος πέραν τῶν ὁρίων τῆς ἐπιστήμης. Ὁ Κάντ παρωμοίαζε τὰς γνώσεις μας πρὸς νῆσον γνωστὴν εἰς ἡμᾶς, ἀλλὰ πέραν τῆς ὁποίας μυκᾶται ὁ ἀόρατος ὠκεανός.

Ἐνοίμενοι πρὸς αὐτὸ τὸ στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον μᾶς περιβάλλει ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, πρὸς αὐτὸ τὸ μέγα καὶ μυστηριώδες Ὄν δυνάμεθα νὰ αἰσθανθῶμεν τὴν Θρησκείαν. Ἡ λέξις «Θρησκεία» εἰς τὴν λατινικὴν (religio) σημαίνει «δεσμός», «ἐνωσις». Ὑπάρχουν δύο περιοχαί, αἱ ὁποῖαι ἐξέρχονται τῶν ὁρίων τῆς Ἐπιστήμης καὶ φαίνονται εἰς αὐτὴν ἀπροσπέλαστοι: πρῶτον ἡ σφαῖρα τῆς πρώτης καὶ μυστηριώδους πηγῆς τοῦ ὄντος, καὶ ἔπειτα ἡ σφαῖρα τῶν ἠθικῶν συνκινήσεων, τῶν ἐκτιμήσεων ἀπὸ τῆς ἐπόψεως τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ πονηροῦ. Αὗται αἱ δύο σφαῖραι ἀφοροῦν τὴν Χριστιανικὴν Θρησκείαν. Αὕτη μᾶς ὁμιλεῖ περὶ τοῦ κόσμου τοῦ ὑπερέραν, τὸν ὁποῖον οὐδεμία ἐπιστήμη δύναται νὰ ἀρνηθῆ. Καὶ τοῦτο ἀπλῶς διότι ἡ ἐπιστήμη εἶναι τὸ σύνολον τῶν γνωστῶν ἰδεῶν, αἱ ὁποῖαι ἐρμηνεύουν αὐτὸν τὸν κόσμον. Τὸ ἀγνωστον, τὸ μὴ δυνάμενον νὰ γνωσθῆ, εἶναι ἔξω τῶν ὁρίων τῶν. Ἀλλὰ ἡ ἐπιστήμη πάντοτε τὸ ὑποθέτει, τὸ προαισθάνεται· αὐτὸ τὸ ἀγνωστον δύναται νὰ ἀποδειχθῆ καὶ νὰ ἀποκαλυφθῆ.

Ὅταν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἠθέλησε νὰ κηρύξῃ τὴν χριστιανικὴν Θρησκείαν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἀνωτέρου πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐπιστήμης, ἐστηρίχθη πρὸ παντός εἰς τὸ ἀόρατον ἐκεῖνο, τὸ Χ, τὸ ὁποῖον παραμένει εἰς τὰ βάθη πάσης γνώσεως. Ὠνόμασεν αὐτὸ τὸ ἀγνωστον «Ὁ Ἄγνωστος Θεός», «Βωμός τοῦ ἀγνωστοῦ Θεοῦ» καὶ ἡ ἐθνικὴ φιλοσοφία ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Σωκράτους ὁμοῦ μετὰ τῆς θρησκείας τοῦ λαοῦ ἀνίδρυσαν ταυτοχρόνως αὐτὸν τὸν Βωμόν, αὐτὴν τὴν ὑψίστην κορυφὴν τῆς ἑλληνικῆς σοφίας. Ὁ Σωκράτης ἐθεώρει ὡς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς μαωρίας τὴν δογματικὴν ἔπαρσιν, ἡ ὁποία φαντάζεται ὅτι γνωρίζει ὅτι εἶναι ἀπρόσιτον εἰς τὴν γῶσιν τοῦναντίον ὡς ὑψίστην σοφίαν ἐθεώρει τὴν ἀκριβῆ γῶσιν τῶν ὁρίων τοῦ γνωστοῦ καὶ τοῦ δυνατοῦ νὰ γνωσθῆ. Ἐλεγε π. χ. πρὸ τοῦ θανάτου του: «Οἱ ἄνθρωποι φοβοῦνται τὸν θάνατον περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο, διότι εἶναι βέβαιοι ὅτι ὁ θάνατος εἶναι τὸ μεγαλύτερον κακόν, φαντάζονται ὅτι γνωρίζουν

τι είναι θάνατος. Δὲν γνωρίζω τι εἶναι θάνατος καὶ ἰδοὺ διατὶ δὲν βεβαιῶνω, ὅπως ὁ κόσμος, ὅτι εἶνε τὸ μεγαλύτερον κακόν».

Ἡ Ἐπιστήμη, κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ πλήθους, ἢ ἀκριβέστερον εἰπεῖν, ἢ δεισιδαιμονία τῆς ἐπιστήμης καταστρέφει εἰς κάθε βῆμα τὴν διαθήκην ταύτην τοῦ ἀρχαίου σοφοῦ, καταστρέφει τὴν ἰδέαν τοῦ ἀγνωστοῦ Θεοῦ, ἢ, μᾶλλον, δὲν κατέχει πλέον τὴν διαίσθησιν τοῦ βιθέος μυστηρίου τὸ ὁποῖον μᾶς περιβάλλει πανταχόθεν. Ὁ ἄνθρωπος ἐν τοῦτοις εἶνε στενῶς συνδεδεμένος πρὸς τὸ βῆμα τοῦτο, τὸ αἰσθάνεται ἐντὸς καὶ πέραν παντοῦ. Ἀκόμη καὶ τὸ ἐγὼ μας, ἡ ψυχὴ μας, μᾶς εἶναι γνωστὰ μόνον εἰς ἐλάχιστον βαθμὴν ἢ ψυχολογικὴ μας συνείδησις δὲν ἐξαντλεῖ ποσὸς τὴν ψυχὴν μας, ὅπως ἐνόμιζον ἄλλοτε περιβάλλεται αὐτὴ ἀπὸ τὸ ὑποσυνείδητόν μας καὶ ὑπεράνω αὐτῆς ἐγείρεται ἐκεῖνο, ὅπερ δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν ὑπερσυνείδητον. Ὁ μυστικισμός, ἡ ποίησις καὶ ἡ φιλοσοφία ὅλων τῶν λαῶν ἀνεκάθεν θέτουν, ἐκφράζουν καὶ προσπαθοῦν νὰ λύσουν τὸ πρόβλημα: «Πόθεν ἐρχόμεθα καὶ ποῦ πηγαίνομεν»; Οὕτως ἐρχόμεθα εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ ἀοράτου βῆθους, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἐπιστρέφομεν. Ὑπάρχει ὀπισθέν μας μία ἀτελείωτος ἄβυσσος καὶ πρὸ ἡμῶν ἐπίσης. Μία παροιμία τῆς Μαχαβαράτας, κατ' ἐξοχίην πολὺ γνωστή, μᾶς δίδει τὸν ἐξῆς συμβολισμόν. Βραχμᾶν τις πίπτει ἀπὸ ἓνα βράχον διὰ νὰ σωθῆ ἔκρατήθη ἀπὸ φυτὸν τι αἰωρούμενος μεταξὺ δύο ἄβύσσων εἰς τὸ κενόν. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὸ φυτὸν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκρῖζωθῆ, καὶ ὁ Βραχμᾶν θὰ ἔπιπτεν εἰς τὴν ἄβυσσον, ἢ ὁποία ἀνοίγεται ἐνώπιόν του. Ταυτοχρόνως παρατηρεῖ δύο ποντικούς ἓνα ἄσπρον καὶ ἓνα μαῦρον—οἱ ὁποῖοι ἀρχίζουν νὰ τρώγουν τὰς ρίζας τοῦ φυτοῦ ἀπὸ τὸ ὁποῖον συγκρατεῖται ὁ δυστυχῆς. Ἴδου τὸ σύμβολον τῆς τωρινῆς μας ζωῆς. Οἱ δύο ποντικοί, —ὁ ἄσπρος καὶ ὁ μαῦρος—, εἶναι ἡ ἡμέρα καὶ ἡ νύξ, αἱ ὁποῖαι μᾶς φέρουν ἀδιακόπως πρὸς τὴν ἀγνωστον ἄβυσσον. Ἐκαστος ἐξ ἡμῶν φθάνει εἰς αὐτὴν τὴν ἰδέαν κατὰ στιγμὴν τινα τῆς ζωῆς του. Ὁ Ὅμαρ Καγιᾶμ, —ὁ ἐνδοξος ποιητὴς τῶν Περσῶν—, ἀπέδωκεν αὐτὴν τὴν ἰδέαν μὲ ἀπαράμιλλον δυνάμιν καὶ ὠραιότητα. Καὶ μεταξὺ τῶν συγχρόνων ὁ Μέτερλικ καὶ ὁ Ραμπιντριάναθ Ταγγόρ. Ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Μέτερλικ ἀναπαριστοῦν καὶ μυστικιστικὴν πεῖραν. Καὶ ὁ Ραμπιντριάναθ, πιστὸς εἰς τὴν Ἰνδικὴν παραδόσιν, μᾶς δίδει συγκεκριτικὸν ὄραμα τῆς αὐτῆς ἰδέας εἰς τὸ δράμα του «Ὁ βασιλεὺς τῆς σκοτεινῆς ἡδονῆς».

Ἡ θετικὴ ἐπιστήμη δὲν δύναται ἐν προκειμένῳ τίποτε νὰ βεβαιώσῃ καὶ τίποτε νὰ ἀρνηθῆ δύναται

μόνον ἐν πρᾶγμα νὰ βεβαιώσῃ: ὅτι ἡ ψυχὴ μας, ἡ συνείδησίς μας, ἡ μνήμη μας δὲν δύναται νὰ ὑψωθῶν ὑπεράνω τῶν κινήσεων τῆς ἴλης καὶ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀτόμων, καὶ δὲν δύναται νὰ διαλυθῶν εἰς ὕλην καὶ νὰ διαιρεθῶν εἰς ἄτομα. Εἰς αὐτὸ καὶ μόνον δύναται νὰ φθάσῃ ἡ λογικὴ σκέψις, ἢ ὁποία δύναται νὰ διατυπωθῆ ὡς ἐξῆς: Παραγόμεθα ἀπὸ ἓνα ἄγνωστον Θεόν, ἐκ τοῦ Θεοῦ ἀπορρέομεν καὶ εἰς αὐτὸν ἐπιστρέφομεν. Ἐδῶ ἔχει τὴν θέσιν τῆς ἠθροσκοπικῆς ἀποκάλυψις, ἢ ὁποία λέγει κατὰ δι' αὐτὸν τὸν ἀγνωστον Θεόν, κατὰ τι νέον εὐρισκόμενον εἰς τὸ ὄριον τῆς λογικῆς γνώσεως, κατὰ τι τὸ ὁποῖον συγχρόνως εἶναι ἰδιῶν μας καὶ ἀγαπητόν, τὸ ὁποῖον κατὰ τινα τρόπον προαισθανόμεθα, περὶ τοῦ ὁποῖου ἠκούσαμεν κάποτε νὰ γίνεται λόγος.

Ἀπὸ ποῦ ἐρχόμεθα καὶ ποῦ ὑπάγομεν;

Ὁ Χριστὸς ἀπαντᾷ ὡς ἐξῆς: «*ἐρχομαι ἀπὸ τὸν πατέρα μου καὶ εἰς τὸν πατέρα μου ὑπάγω*». Ἴδου ἡ ἀπάντησις, ἀπολύτως ἀριβῆς καὶ μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς, ἢ ὁποία δίδει τὴν παρηγορίαν, τὴν χαρὰν, τὴν εὐτυχίαν. Τὸ ἀόρατον βῆθος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀνερχόμεθα καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιστρέφομεν, εἶναι ὁ Θεός, ὁ Πατήρ. Τοιοῦτοτρόπως ὁ φόβος, ἡ συγκίνησις, ἡ ταραχὴ ἐξαφανίζονται τελείως. Ὁ ἀόρατος Θεὸς εἶναι ὁ Θεὸς πατὴρ καὶ ἡμεῖς εἴμεθα τὰ τέκνα αὐτοῦ τοῦ πατρὸς. Ἴδου ἡ ἀληθὴς ἀποκάλυψις, τὴν ὁποῖαν ὁ Ἄπ. Παῦλος ἀνήγγειλε πρὸς τοὺς σοφοὺς τῶν Ἀθηνῶν, καὶ βλέπετε, ὅτι ἠδυνήθησαν νὰ τὴν ἀποδεχθῶν μόνον ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀνήγειραν βωμὸν εἰς τὸν ἀγνωστον θεόν, ἢ, μὲ ἄλλας λέξεις, ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζον ποῦ χωρίζεται ἡ γνώσις ἀπὸ τοῦ ἀπολύτου ὄντος, τοῦ εὐρισκόμενου πέραν τῶν ὀρίων τῆς γνώσεως. Ἡ ἀληθὴς ἀποκάλυψις εἶναι πολὺ εὐρύτερα ἀπὸ ὅλας ἄς κριτικὰς τοῦ λόγου δὲν εἶναι ἀπλὴ γνώσις· εἶνε συγκίνησις, πείρα ζωντανῆ τῶν πραγματικῶν δεσμῶν, μιὰ ἀληθινὴ καρδία. Πράγματι ἡ βεβαίωσις ὅτι ἔχω ἓνα πατέρα δὲν εἶναι μόνον γνώσις, λογικὸς συλλογισμὸς, ἀλλὰ συγχρόνως ἐσωτερικὸς καὶ ζωντανὸς δεσμὸς, ἀγάπη, κίνησις τῆς καρδίας. Αὐτὴ ἡ πραγματικὴ πίστις δὲν εἶναι καθόλου τι τὸ παράλογον· ἀπ' ἐναντίας, τὴν δεχόμεθα ὡς κατὰ σοφὸν καὶ βαθύ. Τοιοῦτοτρόπως τῷ ὄντι ἡ ἀόρατος πραγματικότης, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν προερχόμεθα, ἢ ὁποία μᾶς παράγει, μᾶς γεννᾷ, τρόπον τινα, εἶναι ἡ δύναμις, ἢ ὁποία μᾶς δίδει τὴν ζωὴν, μᾶς ἀνακαλεῖ πάλιν εἰς αὐτήν. Ἐκεῖ ἐξαφανίζεται ὁ φόβος πρὸ τῆς τρομακτικῆς καὶ μυστηριώδους ἀβύσσου, ἢ ὁποία μᾶς ἀπορροφᾷ. Οἱ Ἕλληνες τὴν ἐμυθολόγουν διὰ τοῦ Κρόνου, ὁ ὁποῖος καταβροχθίζει τὰ ἴδια τέκνα

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

	Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίον	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑορτή	Ἦμοι
ΙΟΥΝΙΟΣ	5	Κυρ. Ζ' Ἀγίων Πατέρων	Ζ' Τῶν Ἀγίων Πατέρων	Γ'	πλ. β'
	12	Κυρ. τῆς Πεντηκοστῆς	Η' Πεντηκοστῆς	—	—
	19	> Α' Ματθαίου (Ἀγ. Πάντων)	Κυριακὴ Α' (Ἀγ. Πάντων)	Α'	πλ. δ'
	26	> Β' Ματθαίου	Κυριακὴ Β'	Β'	α'

των εἰς τὴν ποίησιν τῶν Ἰνδῶν παρουσιάζεται ὡς μία μυστηριώδης δύναμις, ἡ ὁποία γεννᾷ τὰ πάντα καὶ κατόπιν ἀδυσωπῆτως καταστρέφει τὰ πάντα, συντρίβουσα μὲ τοὺς ὀδόντας τῆς ὤ; μυλόπετρῳ ἑκαστον πλάσμα χωριστά. Εἰς τὰς πρὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ θρησκείας καὶ εἰς τὰς μὴ χριστιανικὰς θρησκείας αὕτη ἢ παρὰστασις εἶναι φυσικὴ, ἡ δὲ σύγχρονος ἐπιστήμη δὲν δύναται πράγματι τίποτε νὰ ἀντίστη εἰς τοῦτο.

Αἱ μυστηριώδεις καὶ τυφλαὶ δυνάμεις τῆς φύσεως θὰ ὁμοιάζουν πάντοτε πρὸς τὸν Κρόνον, ὁ ὁποῖος καταβροχθίζει τὰ ἴδια αὐτοῦ τέκνα. Μόνον ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία ἀλλάσσει τὴν ἔποψιν. Ὁ ἄγνωστος Θεός, ὁ ὁποῖος παρίσταται ἀλλαγῆ ὡς αἰωνίως σκυθρωπός, ἀκατανόητος, ἀπειλητικός, εἶναι, μετὰ τὸν Χριστιανισμόν, πολὺ πλησίον μας. Μᾶς ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀγαπῶμεν. Μεταξὺ μας ὑπάρχει κάποιος δεσμός, εἴμεθα ὅμοιοι πρὸς αὐτόν. Ὁλη ἡ Ἐπιστήμη μὲ ὅλας τῆς τὰς δυνάμεις ὁρμᾷ εἰς αὐτὸ τὸ μυστηριώδες βάθος τῆς πραγματικότητος, ὅτι ἀγαπῶμεν πράγματι τὸν ἄγνωστον Θεὸν καὶ ὅτι ἐλκόμεθα πρὸς αὐτόν. Ἡ Ἐπιστήμη δὲν προσέχει αὐτὸ τὸ ὅποιον σκέπτεται, ὅτι εἶναι φανερόν, τοῦτο σκέπτονται μόνον οἱ μαθηταὶ καὶ ὄχι οἱ ἔρευνηταί. Ἡ Ἐπιστήμη σκέπτεται πᾶν ὅτι εἶναι ἄγνωστον, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι εἶναι διαρκῶς γοητευμένη ἀπὸ τὰ ἄγνωστα καὶ προβληματικὰ πράγματα, ἐρωτευμένη μὲ τὸ ἀβέβαιον. Ἴδου διατὶ ὁ Ἀριστοτέλης εἶπεν ὅτι «ἡ βῆσις τῆς φιλοσοφίας εἶναι ἡ ἰκανότης τοῦ θανμασμοῦ». Πρὸκειται περὶ τοῦ θανμασμοῦ πρὸ τοῦ μυστηριώδους καὶ ἀκατανόητου, πρὸ τοῦ ὁποῖου ὁρμᾷ ὄχι μόνον ἡ ἐπιστήμη, ἀλλὰ καὶ ἡ τέχνη καὶ ἡ ἠθικὴ καὶ πᾶσα δημιουργικὴ προσπάθεια. Ἀναζητεῖ ἀδιακόπως τὸ ἀδύνατον, τὸ ἀπροσπέλαστον, τὸ ἄγνωστον, ὅτι δὴποτε ἰδεῶδες τὸ ὅποιον μόνον προαισθανόμεθα, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Ἀποστ. Παύλου: «βλέπομεν γὰρ ἄρα δι' ἑσώπτερον ὡς ἐν αἰνίγματι» (Κορινθ. ιγ' 12). Καὶ ἰδοὺ ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς διδάσκει ὅτι αὐτὸ τὸ ἄγνωστον, αὐτὸς ὁ αἰώνιος πόθος

εἶναι τι τὸ προσφιλές καὶ ἄξιον ἀγάπης, εἶναι ὁ πατήρ μας, διότι μόνον χάρις εἰς αὐτὸν ζῶμεν καὶ ὑπάρχομεν. Καὶ εἰσερχόμεθα οὕτως εἰς αὐτὸ τὸ σημείον, κατὰ τὸ ὅποιον ἡ Θρησκεία ἐξέρχεται τῶν ὁρίων τῆς Ἐπιστήμης καὶ ἡ Ἐπιστήμη χάνει τὴν ἀρμοδιότητά της εἰς τὴν σφαῖραν τῆς ἀπολύτου ἀξίας καὶ τοῦ ἀπολύτου ἐπιθυμητοῦ, τὴν σφαῖραν τῶν ἰδανικῶν ἀξιών.

Ὁ Κάντ εἶχεν ἴδῃ καθορίσει σαφέστατα ὅτι ἡ περιοχὴ αὕτη δὲν ἀφορᾷ καθόλου τὴν ἐπιστήμην. Ἡ Ἐπιστήμη διδάσκει ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶναι, καὶ δὲν ὁμιλεῖ ποτέ δι' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πρὲς εἶναι. Διδάσκει τὰ αἴτια, ἀλλ' ὄχι τοὺς τελικοὺς σκοποὺς. Μία τοιαύτη θετικὴ ἐπιστήμη δὲν διδάσκει τὸ καθήκον, τὸ ἰδεῶδες, τὸ ἐπιθυμητόν· ἡ Ἐπιστήμη δὲν διδάσκει τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν. Τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν ἐτέθησαν μόνον ἀπὸ τὴν Ἐπιστήμην, καὶ ἐν κατόπιν ἐξητάσθησαν ἀπὸ τὴν φιλοσοφίαν, ἐξητάσθησαν μόνον ὡς δεδομένοι θεοσκευτικαὶ ἀλήθειαι. Φιλοσοφία, ἡ ὁποία θέλει, εἶναι ἐξωθησκευτικὴ· χάνει καθ' ὀλοκληρίαν τὴν διάθεσιν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ.

Ὁ Δοστογιέβσκη διετύπωσε τοῦτο κατὰ τρόπον μεγαλοφρονῶ: «Ἐὰν δὲν ὑπάρχη καμμία ἀπόλυτος ἀπαγόρευσις, δὲν ὑπάρχει συνεπῶς κακόν καὶ ἀγαθόν». Καὶ πράγματι· ὁ ἄνθρωπος, διὸ τὸν ὅποιον δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ ἱερόν, εἶναι δυνάμει ἐγκληματίας. Εἰς ὅλους τοὺς πολιτισμοὺς καὶ εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τῆς τελειότητος ἐμφανίζεται ὡς τι ἱερόν καὶ θεῖον. Τὸ θεῖον ὑπάρχει ἐν παντί, ὅπερ ἔχει ἀξίαν, εἴτε κάλλος εἶναι τοῦτο, εἴτε ποίησις, εἴτε δικαιοσύνη, εἴτε ἀλήθεια. Ὁ Θεὸς εἶναι ἡ πηγὴ τῆς τελειότητος. Ὁ Χριστιανισμὸς ἐκφράζει τὴν ἀλήθειαν ταύτην διὰ τῶν λέξεων τούτων: «Γίνεσθε οἷν καὶ ὑμεῖς τέλειοι ὡςπερ ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειος ἐστίν». Ἀλλὰ καμμία ἐπιστήμη δὲν διδάσκει τὴν τελειότητα καὶ τὸ τέλειον ὄν. Μόνον ἡ Φιλοσοφία ὡς συνδεδεμένη μὲ τὴν Θρησκείαν ἀσχολεῖται καὶ εἰς τοῦτο. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ διδασκαλία τοῦ τελείου, ἡ διδασκαλία τῶν ἀπολύτων ἀξιών τῆς ζωῆς, καὶ τοῦτο ἐξηγεῖ τὴν τελείαν αὐτοῦ ἀνεξαρτησίαν ἀπὸ πάσης θετικῆς ἐπιστήμης, τοῦτο δὲ καθιστᾷ τὸν Χριστιανισμόν ὄχι ἀπλῶς διδασκαλίαν τῆς τελειότητος, ἀλλὰ καὶ ζωντανὴν ἐναρμόκωσιν αὐτῆς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ. Ἐνταῦθα ἡ τελειότης δὲν εἶναι ἀπλῶς σύστημα ἐντολῶν ἢ ἀληθειῶν καὶ κινήσεων φιλοσοφικῶν· ὄχι· εἶναι ἡ ζωοεικὼν τοῦ Χριστοῦ, μοναδικὴ καὶ ἀναντικεικασίαιος ἐν τῷ συνόλῳ καὶ τῷ τέλει αὐτῆς. Πᾶσαι αἱ λοιπαὶ

εικόνας της τελειότητας είναι γνωστά από τους ανθρώπους. Ο Βούδας, ο Σωκράτης, ο Κρισνά χωριούν προ της μορφής ταύτης. Δίδουν ολιγότερον και ένσαρκώνουν ολιγότερον. Είναι ώραϊα, αλλά ολιγότερον μεγαλοπρεπεΐς. Δίδουν μόνον μερικά χαρακτηριστικά του Χριστού.

Ο Χριστός κατέχει όλους αυτούς τους χαρακτήρας, αλλά τὸ αντίθετον δὲν εἶναι ἀληθές. Ο Χριστός εἶναι ἡ πληρωσις τῆς ζωῆς, τῆς ώραϊότητος, τῆς δυνάμεως, εἶναι ἡ ἀπόλυτος πληρωσις. Λίναται τοῦτο νὰ ἀποδειχθῇ; Ναι, δύναται νὰ ἀποδειχθῇ δι' ἐκείνον, ὁ ὁποῖος γνωρίζει νὰ παραιτηθῇ καὶ νὰ συγχωρήσῃ τὰς ἀξίας. Ἡ ἐσωτερικὴ πεποίθησις τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει μόνον δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι κἀνέχονται ἐπὶ βαθείας ἠθικῆς συναισθήσεως. Δι' αὐτοὺς ἡ τελειότης του εἶναι καταφανής, ὅσον διὰ τοὺς μαθηματικούς θεώρημά τι, ἢ διὰ τὸν ζωγράφον ἔργον τι τέχνης.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν τὴν Χριστιανικὴν ἀλήθειαν ὡς τι καταφανές, ἢ δὲ προφάνεια αὕτη ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι τὸ ἀπόλυτον τέλειον ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀπόλυτον ἐπιθυμητόν. Δὲν ἐπιθυμοῦμεν τοῦτο ἐξ ἰδιοτροπίας, ἔνεκα τῶν παθῶν μας, ἢ ἔνεκα τῶν παροδικῶν μας ἐπιθυμιῶν. Ἐπιθυμοῦμεν τὴν τελειότητα ταύτην ἀπὸ τὸ ἔσχατον βίβητος τοῦ εἶναί μας, ἢ, ἀκριβέστερον εἰπεῖν, ὡς ὅτι ὑψηλότερον καὶ καλύτερον ὑπάρχει ἐν ἡμῖν. Τὰ ἐγὼ μας τὸ καλύτερον ἐπιθυμεῖ. Εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον ἡ χριστιανικὴ τελειότης δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀποδείξεων εἶναι καταφανής.

Ἄλλ' ἰδοὺ τί δὲν εἶναι καταφανές, τί παρουσιάζεται ὡς ἀντικείμενον πίστεως καὶ πραγματικῆ ἀποκάλυψις; ἢ ὑπόσχεσις ὅτι καθε ἰδεῶδες μίαν ἡμέραν θὰ πραγματοποιηθῇ ὅτι πᾶν ὅ,τι ζητοῦμεν θὰ εὐρεθῇ. πᾶν ὅ,τι θεωροῦμεν ὡς ὑπεράτην εὐτυχίαν θὰ ἐπιτευχθῇ τοῦτο, ἐννοεῖται, ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀποδειχθῇ δυνατὸν μάλιστα εἰς σκέψιν ἡμῶν καὶ εἰς πνεῦμα σκεπτικὸν νὰ φανῇ ὡς «μωρία» καθὼς καὶ ὁ Ἀπόστολος ὁμολογεῖ «Ἰουδαίους μὲν σκάνδαλον Ἑλλῆσι δὲ μωρίαν». Καὶ ὁμοῦς ὁ Χριστιανισμὸς βεβαιοῖ τοῦτο: βεβαιοῖ τὴν δυνατὴν ἐκπλήρωσιν καθ' ἀρχὴν ὄλων τῶν κρυπτῶν καὶ ἀγίων ἐπιθυμιῶν. Τὸ βεβαιοῖ μὲ τὰς λέξεις: «ζητεῖτε καὶ εὐρήσετε, κρούετε καὶ ἀνοιγήσεται ἡμῖν». Ο Χριστιανισμὸς εἶναι ἡ θρησκεία τοῦ ἀπολύτου πόθου μας ἢ τοῦ ἀπολύτου ἐπιθυμητοῦ οἷον πρέπει νὰ τὸν ἀποκαλέσωμεν. Μοῦ εὐαγγελίζεται τὴν πληρωσιν τοῦ πόθου. Φοβούμεθα τὸν θάνατον καὶ ἐπιθυμοῦμεν τὴν ζωὴν μᾶς εὐαγγελίζεται τὴν ἀθανασίαν καὶ τὴν αἰώνιον

ζωὴν ἀγαπῶμεν ὄχι μόνον τὸν οὐρανόν, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν, ὄχι μόνον τὴν ζωὴν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν ζωὴν τοῦ σώματος μᾶς ὑπόσχεται τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, μᾶς ὑπόσχεται «οὐρανοὺς καινοὺς καὶ γῆν καινὴν», διψῶμεν ἀγάπην, ἁρμονίαν καὶ ώραϊότητα, αἵτινα θὰ συνήντων τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὄλον τὸ σύμπαν εἰς ἓνα κόσμον θαυμάσιον. εἰς μίαν οὐράνιον βασιλείαν καὶ ἰδοὺ ὅτι μᾶς ὑπόσχεται αὐτὴν τὴν ὑπεράτην καὶ παγκόσμιον ἁρμονίαν ἐπὶ τὸ ὄνομα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Θέλει νὰ ἔχη μίαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα καὶ ἓνα προφητικὸν συμβολικόν τῆς ὑπεράτης ταύτης παγκοσμίου ώραϊότητος, ἐν τῇ ὁμοίᾳ πᾶσι αἱ ἀειψίσεις διακρίονται καὶ πᾶν ἀνθρώπινον διάκρυ ἀπομύσσειται: Ἀναγνώσατε τὸ τελευταῖον κεφάλαιον τῆς Ἀποκαλύψεως, καὶ θαυμάσατέ τὴν «οὐράνιον Ἰερουσαλήμ», τοὺς νέους οὐρανοὺς καὶ τὴν νέαν γῆν. Χρειάζεται τοῦτο εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ δύναται τις νὰ πιστεύσῃ εἰς τόσον ἀνοήτους ὑποσχέσεις; Δὲν εἶναι τοῦτο πολὺ; Εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ἰδεώδους, τῆς τελειότητος, δὲν ὑπάρχει «πολύ». Τὸ ἰδανικὸν ἐπιζητεῖ τὸ πλήρες καὶ τὸ τέλειον ἄλλως, τοῦ λείπει καὶ συνεπῶς δὲν εἶναι ἰδανικόν. Τὸ πνεῦμά μας τείνει πρὸς τὴν παγκόσμιον ἁρμονίαν καὶ χωρὶς αὐτὴν δὲν δύναται ποτὲ νὰ καθησυχάσῃ τείνει πρὸς τὸ ώραϊον, πρὸς τὸ αἰώνιον, πρὸς τὴν σωτηρίαν ὄλου τοῦ εἶναί μας χωρὶς αὐτὴν τὴν ἰδέαν δὲν δύναται τις νὰ δημιουργήσῃ, νὰ συγκρίνῃ πρὸς τὸ τέλειον, νὰ ἐκτιμήσῃ τὸ ἀτελές τῆς δημιουργίας. Διὰ νὰ ἐκτιμήσωμεν τὸ ἀτελές, πρέπει νὰ ἔχωμεν τὸ στοιχεῖον τοῦ τελείου διὰ νὰ ὀμλήσωμεν διὰ τὸ σχετικόν, πρέπει νὰ βεβαίωσωμεν τὸ ἀπόλυτον. Τοῦτο κατανοεῖται λογικῶς: διὰ νὰ παραγάγῃ τις ἠθικὰς κρίσεις πρέπει νὰ ἔχη πρὸ αὐτοῦ τὸ ἀπόλυτον ἰδανικόν.

Ἀλλὰ πόθεν δύναται τις νὰ περιμένῃ ὅτι τὸ ἰδανικὸν θὰ ἐπιτευχθῇ, ὅτι ἡ τελειότης θὰ πραγματοποιηθῇ; Δὲν πρέπει νὰ εἶπῃ τις, ἀπ' ἐναντίας, ὅτι καθε τελειότης εἶναι ἀφθιστος; Ἐδῶ ἀκριβῶς ἔχουν τὴν θέσιν των ἡ πίστις καὶ ἡ ἐλπίς ἠνωμένα μετὰ τὴν ἀγάπην. Ἡ ἔνωσις αὕτη δὲν εἶναι βεβαίως προβλεψις ἐπιστημονικῆ. Πιστεύω καὶ ἐλπίζω δὲν σημαίνει, βεβαίως, προβλέπω τόσον ἀκριβῶς, ὅσον προβλέπει ὁ ἀστρονόμος μίαν ἔκλειψιν τοῦ ἡλίου. Καὶ ἐν τοῦτοις ὄλοι αἱ μεγάλα ἀνθρώπινα πράξεις, ὄλος ὁ πολιτισμὸς, ὄλη ἡ ἱστορία τῶν λαῶν, ἐδημιούργησαν καὶ δημιουργοῦν μόνον χωρὶς εἰς τὴν βοήθειαν τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδος. Ἡ ἔλλειψις πίστεως καὶ ἐλπίδος εἶναι τὸ τέλος τῆς δημιουργίας. Ο ἄνθρωπος

πος δὲν ζῆ καὶ δὲν ἀναπνέει παρὰ μὲ τὴν ἐλπίδα. Ἐὰν ἀγαπῶμεν κάποιον, κατ' ἀνάγκην πιστεύομεν εἰς αὐτόν καὶ ἐλπίζομεν εἰς αὐτόν. Ἐὰν δι' ὅλων τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς μας ἀγαπῶμεν τὸ ἰδανικὸν τῆς θεϊκῆς τελειότητος, κατ' ἀνάγκην πιστεύομεν εἰς τὴν νικηφόρον δυνάμιν του, πιστεύομεν εἰς τὴν δυνατότητα τῆς πραγματοποιησεώς του. Ὅλη ἡ Ἱστορία δεικνύει ὅτι ἡ πίστις εἶναι ἀληθῶς ἰκανὴ νὰ μετακινήσῃ ὄρη. Ἡ ἐξασθένησις τῶν δημιουργικῶν δυνάμεων τῶν λαῶν, ἡ ἀποξήρανσις τῶν ἀνθέων τοῦ πολιτισμοῦ, πρὸ τῆς ὁποίας σήμερον ποριστάμεθα, ἔχουν τὴν πηγὴν των εἰς τὴν ἀπώλειαν τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδος, καὶ συνεπῶς εἰς τὴν ἐξασθένησιν τῆς ἀγάπης. Ἡ οὐσία τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης. «Τὸ πνεῦμα μὴ σβέννυτε» ἔννοεῖ «μὴ σβέννυτε τὴν ἀγάπην».

Ἡ «μωρία» λοιπὸν δὲν θὰ ἦτο ὑπερτάτη Σοφία: Ἦ δύνανται νὰ εἶπουν ἡ ἐπιστήμη, ἡ λογικὴ, ἡ σχεπτικὴ σοφία ἐνώπιον τῆς ἀγάπης; Ἡ ἀγάπη ἐξέρχεται τῶν ὁρίων της, καὶ χωρὶς ἀγάπην διὰ τὸν κόσμον, διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, διὰ τὸν Θεάνθρωπον, τίποτε δὲν δύνανται νὰ πράξουν. Ὁ κλῆρὸς των καταντᾷ μὴ δέν. Ὁ πολιτισμὸς των καὶ ἡ ζωὴ των χάνουν κάθε ἐνδιαφέρον. Εὑρετε ἰδεῶδες ἄλλο, τὸ ὁποῖον νὰ εἶναι ἀνώτερον αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τότε ὁ Χριστιανισμὸς θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀντικατασταθῆ. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν, διότι εἶναι τὸ ἀπόλυτον ἰδανικὸν τοῦ Θεανθρώπου, τὸ ὁποῖον εἶχε προαισθανθῆ ὅλη ἡ Ἱστορία πασῶν τῶν θρησκειῶν.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ προπαγάνδα.

Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἔλθωσι τὰ ἐκ τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης ἀγγέλματα περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς αἰφνιδιαστικῆς ἀστυνομικῆς ἐρεύνης ἐν τῷ καταστάτῃ τῆς ἐκεῖ ρωσικῆς ἐμπορικῆς ἀποστολῆς, διὰ νὰ θεωρηθῶσι τάχα ὡς ἀνακάλυψις ἀπροδόκητος ὅσα εἶνε πασίγνωστα πρὸ πολλῶν. Οὕτε εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐφαρμοσθῆ καὶ ἐνταῦθα ἡ αὐτὴ μέθοδος ἐπι τῷ σκοπῷ νὰ γνωσθῆ ἂν οἱ ἐν Ἀθήναις ἀπεσταλμένοι τῶν Σοβιετ ἐνδιαφέρωνται πρὸς διείδωσιν τοῦ κομμουνισμοῦ ἐν Ἑλλάδι. Τὰ πράγματα κατ' ἐκάστην βωῶσιν, ὅτι διενεργεῖται δραστηρία προπαγάνδα εἰς ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα, ἰδίᾳ δε μεταξὺ τῶν ἐργατῶν καὶ τῆς μαθητικῆς νεολαίας, τροφοδοτουμένη ἀδρότητα εἴτε ὑπὸ τῆς Γ' Διεθνούς, εἴτε ὑπ' αὐτῶν τῶν Σοβέτ, ὅπερ ταῦτόν. Τοῦτο κείται ἔξω πάσης ἀμφιβολίας.

Ἄλλ' ἀναμφίβολον ἐπίσης εἶνε ὅτι οἱ ἀρμόδιοι δέον νὰ λάβωσι τὰ προσήκοντα μέτρα.

Τί εἶναι.

Διότι ὁ διὰ τῆς ρωσικῆς προπαγάνδας μὲ τοσαύτην φανατικὴν ἐπιμονὴν διαδιδόμενος κομμουνισμὸς τῆς μαρξικῆς ἐκδόσεως δὲν εἶνε ἀπλῶς εἰς νέος πολιτισμὸς, δὲν εἶνε κἂν μία θρησκεία, ἡ ὁποία ν' ἀντικαθιστᾷ τάχα διὰ θετικοῦ τιμῶς ἄλλου θρησκειώματος ὅ,τι ἐπιδιώκει νὰ καταρρίψῃ. Ὁ μαρξικὸς κομμουνισμὸς εἶνε ἄρνησις πάσης θρησκείας, εἶνε θρησκεία ἀθρησκείας, εἶνε θεοποίησις τῆς ὕλης, κατάργησις τῆς ἐννοίας τοῦ πνεύματος, ὀλοκληρωτικὴ ἀποκτήνωσις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Εἶνε ὁ χυδαῖος καὶ ἀγροϊκὸς καὶ ρυπαρὸς μεταπολεμικὸς ὕλισμος, ὁ ἀναδύσας ἀπὸ τὴν ἴλυν τοῦ βυθοῦ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν νεοπλουτικὴν αὐταρέσκειαν τῆς πλήρους γαστρὸς, ἣτις ἀποτελεῖ τὴν μόνην πηγὴν τῶν νέων «ἰδεῶν» τῶν διὰ τοῦ στομάχου διανοουμένων.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν εἰς ἑκτακτον συνεδρίαν καὶ τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν, 23 λήγοντος, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ζακύνθου κ. Διονυσίου, ἐξ ἀφορμῆς τῆς κατὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἐπιθέσεως, προέβη δὲ εἰς σχετικὰς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου ἀποφάσεις, ἃς καὶ ὑπέβαλεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν :

1) Νὰ τιμωρήσῃ αὐστηρῶς τοὺς διαπράξαντας τὸ ἀνοσιούργημα τῆς ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ Προέδρου τῆς Ἱ. Συνόδου. 2) Νὰ διαλύσῃ τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ Θεσσαλονίκῃ συλλόγους τῶν παλαιοημερολογιτῶν, δι' ὧν σκοπίμως προκαλοῦνται θορυβώδη ἐπεισόδια, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ζήτημα σοβαρὸν ἐν Ἑλλάδι, καὶ δι' ὧν ἐκφανατίζονται ὠρισμένα τινὰ ἄτομα ἐκ προκαταλήψεως ἐμμένοντα εἰς τὸ λεγόμενον παλαιὸν ἡμερολόγιον. 3) Νὰ ἐφαρμόσῃ πιστῶς τοὺς κειμένους νόμους καὶ προστατεύσῃ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐν Ἑλλάδι ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν συμφώνως πρὸς τὸ σύνταγμα. 4) Νὰ μὴ ἐπιτρέπῃ τὴν ἐξ Ἁγίου Ὄρους ἔξοδον μοναχῶν ταρασσόντων τὰς συνειδήσεις τῶν ἀπλοϊκῶν καὶ ἐκμεταλλευομένων τὴν εὐσέβειαν αὐτῶν, ἀπομακρύνῃ δὲ πάντας ἀνεξαίρετως τοὺς ἀνευ ἀδείας μακρὰν τῶν μονῶν εὐρισκομένους καὶ περὶ ἡμερολογίων ἀσχολουμένους. 5) Ν' ἀπαγορευθῆ νὰ φέρωσι τὸ ἱερὸν ἔνδυμα τοῦ μοναχοῦ ἄτομα

ἀμφοτέρων τῶν φύλων μὴ ἐγγεγραμμένα κανονικῶς εἰς τινὰ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ μονῶν.

— Ὡσαύτως ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθεν εἰς συνεδρίαν τὸ παρελθὸν Σάββατον καὶ σήμερον Τετάρτην.

— Ἐπανεκάμψεν ἐκ τῆς ἀνά τοὺς Ἁγίους Τόπους τῆς Παλαιστίνης ἱερός ἀποδημίας αὐτοῦ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Πολύκαρπος.

— Ὡσαύτως ἐπανεκάμψεν ἐξ Ἁγίου Ὄρους ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Μελέτιος.

— Κατ' εἰδήσεις ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν οἱ πλεῖστοι τῶν Σεβ. Ἱεροαρχῶν ἐξήλθον ἤδη εἰς περιοδείαν ἀνά τὰς περιουσίας αὐτῶν πρὸς ἐπίσκεψιν καὶ διδασκαλίαν τοῦ ποιμνίου καὶ ἐξέτασιν τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ ἀναγκῶν.

— Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου συνεδρίασα τῇ παρελθούσῃ Πέμτῃ κατὰ τὸν νόμον, ἐξελέξε Κοσμητορὰ αὐτῆς διὰ τὸ ἐπὶ πανεπιστημιακὸν ἔτος 1927—1928 τὸν Καθηγητὴν τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ποιμαντικῆς κ. Ἀμίλιαν Ἀλιβιζῆτον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἀγγέλλεται ἐξ Ἱεροσολύμων ὅτι ἐτελεύτησε τὸν βίον ὁ Σκευοφύλαξ τοῦ Παναγίου Τάφου ἀρχιμανδριτῆς Γεράσιμος, διάδοχος δὲ αὐτοῦ διορίσθη ὁ ἀρχιμ. Κυριακός. Ὁ ἐκλιπὼν τὸν βίον Σκευοφύλαξ ὑπῆρξεν ἐξέχουσα φυσιογνωμία ἐν τῇ Ἀγιοταφικῇ Ἀδελφότητι, διοικήσας τὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως ἐν δυσχερεστάταις καὶ κρισιμωτάταις περιστάσει καὶ καταδείξας σπανιωτάτας ἀρετὰς ὑπομνησκούσας τοὺς παλαιούς καὶ σεβασμίους Σκευοφύλακας.

— Κατ' εἰδήσεις ἐξ Ἱεροσολύμων, μετὰ μακρὰν καὶ σοβαρὰν μελέτην τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐξοφλήσεως τοῦ ὑπερόγκου χρέους τοῦ Πατριαρχείου, ἡ Οἰκονομικὴ Ἀγγλικὴ Ἐπιτροπὴ ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλους νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀπόσβεσιν αὐτοῦ ἐκ τοῦ κατατεθειμένου εἰς τὴν Τράπεζαν ἀποθεματικοῦ κεφαλαίου, τὸ ὅποιν ἐσχηματίσθη ἐξ ἐκποιήσεων κτημάτων καὶ ἐκ τῆς συνάψεως μεγάλου δανείου ἐκ τοῦ ὑποκαταστήματος τῆς ἐνταῦθα Ἀγγλοαγνυπτικῆς Τραπεζῆς, μὴ υπερβαίνοντος τὰς 300 χιλ λιρῶν πρὸς 6%. Καὶ δὴ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ τρέχοντος ἔτους ἐπλήρωσε πάντας τοὺς καθυστερημένους μισθοὺς εἰς ἱερεῖς, διδασκάλους καὶ ἐν γένει εἰς πάντας τοὺς λαϊκοὺς ὑπαλλήλους μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου ὀβολοῦ. Ἀπὸ τινος δὲ χρόνου ἤρξατο νὰ ἐξοφλῇ καὶ τὰς ὁμολογίας τοῦ Ἱεροῦ Κοινοῦ εἴτε ὀνομαστικὰς εἴτε τῷ φέροντι, οὐχὶ βεβαίως εἰς τὸ ἀκέραιον (κεφάλαιον καὶ τόκους), ἀλλὰ μετὰ περικοπῶν. Οὕτω εἰς μὲν τὰς ὀνομαστικὰς ὁμολογίας περικόπτεται 16%, εἰς δὲ τὰς ὁμολογίας «τῷ φέροντι» 33%. Ἐκτὸς τούτων ὁ τόκος τῶν ὁμολογιῶν ἀπὸ

τοῦ 1921, ἦτοι ἀφ' οὗτο ὁ ἀγγλικὸς ἔλεγχος ἀνέλαβε τὴν οἰκονομικὴν διαχείρισιν τοῦ Ἱεροῦ Κοινοῦ, ὑπολογίζεται μόνον πρὸς 4%. Ἐκ τῆς περικοπῆς ταύτης προκύπτει διὰ τὸ Ἱερὸν Κοινὸν μέγα ὄφελος, κατὰ τοὺς πιθανωτέρους ὑπολογισμοὺς 150—200 χιλ. λιρῶν. Οἱ δανεισταὶ κατ' ἀρχὰς ἐδυστρόπουν διὰ τὸ ληφθῆναι μέτρον, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀπεδέχθησαν αὐτὸ καὶ ἤδη ἀθροοὶ προσέρχονται καὶ παραλαμβάνουσι τὰ καθορισθέντα δι' ἕκαστον ποσὰ ἄνευ γογγυσμῶν. Ἐλπίζεται δὲ ὅτι τὸ πολὺ ἐντὸς δύο μηνῶν πᾶσαι αἱ ὁμολογίαι τοῦ Ἱεροῦ Κοινοῦ θὰ ἐξοφληθῶσιν. Ἡ ἄλλη αὕτη ἐργασία ὁμολογουμένως ὑπείλεται εἰς τὸν δεινὸν οἰκονομολόγον Ποθέδρον τῆς Ἐπιτροπῆς κ. Δανίς, κατέχοντα θέσιν Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐν Παλαιστίνῃ, ἐμφοροῦμενον καλῶν διαθέσεων ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Κοινοῦ. Γενικῶς παρὰ πάντων ὁμολογεῖται, ὅτι οὐδεὶς ἄλλος ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ τοῦτο. Σημειωτέον δ' ὅτι εἰς τοὺς μοναχοὺς αὐτῆς τὰ καθυστερούμενα ἐπληρώθησαν, οὔτε ἐλήφθησαν ἰσ' ὄψει εἰσέτι αἱ χροστωτικὰ αὐτῶν ὁμολογία. Λέγεται, ὅτι οἱ μοναχοὶ θὰ μείνωσι τελευταῖοι εἰς τὴν ἐξόφλησιν τοῦ χρέους τοῦ Ἱεροῦ Κοινοῦ πρὸς αὐτοὺς. Τὸ πρὸς τὴν Ἀγγλοαγνυπτικὴν Τράπεζαν χρέος θέλει ἐξοφληθῆ ἡ χροστωτικῶς τὸ πολὺ ἐντὸς δεκαετίας ἐκ πωλήσεων κτημάτων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἀπέστειλε τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἐν Παρισίοις εἰσοσὸν Μητροπολίτην Εὐλόγιον :

† Μελέτιος ἐλέω Θεοῦ Πάπας καὶ Πατριάρχης
τῆς Μεγάλης Πόλεως Ἀλεξανδρείας
καὶ πάσης γῆς Αἰγύπτου

Ἀριθμ. 843.

Τῷ Ἱεροτάτῳ Μητροπολίτῃ Εὐλόγιῳ
ἀδελφῷ ἐν Χριστῷ ἀγαπητῷ, χαίρειν
ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ τῷ Θεῷ
Παρισίοι

Ἡ ἀπὸ 5ης παρελθόντος Μαρτίου ἐπιστολὴ τῆς ὑμετέρας ἀγαπητῆς ἱερότητος μετὰ τῶν συνημμένων ταύτη ἐγγράφων καὶ τοῦ σοβαροῦ ἐντύπου ὑπομνήματος ἐλήφθησαν καὶ μετὰ τῆς δεούσης προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας ἀνεγνώσθησαν.

Ἐίχομεν ἤδη σχηματίσει τὴν πεποιθήσιν καὶ ἐκδηλώσει τὴν γνώμην περὶ τῆς ἀντικανονικῆς ἀποφάσεως τῆς ἐν Κάρολιτις αὐτοκαλουμένης «Συνόδου» τῶν Ρώσων Ἀρχιερέων καὶ οὐδεμίαν εἶχομεν ἀμφιβολίαν περὶ τῶν λυπηρῶν συνεπειῶν τῆς ἐκθέσεως ταύτης συγκροτήσεως.

Καὶ ἰδοὺ ἡ ἐπαλήθευσις τῶν προβλέψεων ἡμῶν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης. Λυπούμεθα σφόδρα διὰ τὸ ἰεὸν τοῦτο τραῦμα τῆς πολυπαθοῦς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας καὶ εὐχόμεθα, ὅπως Κύριος, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφοτέρω ἐν καὶ τὸ μεστέυχον τοῦ φραγμοῦ λύσας, γεφυρώσῃ τὰ διεστώτα καὶ διατάξῃ τοὺς ἐν Κυρίῳ ἀδελφοὺς εἰς παρηγορίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ χαρὰν τοῦ Χριστοπαύμου λαοῦ.

Τὸ ἐφ' ἡμῖν υπέχοντες σήμερον πάσης κρίσεως ἐπὶ τοῦ λυπηροῦ ἐπεισοδίου ἐπιφυλασσόμεθα, ὅπως φέρωμεν τὸ ζήτημα ἐνώπιον τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς

Συνόδου τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, μελλούσης νὰ συνέλθῃ ἐντὸς τοῦ προσεχοῦς μηνὸς Μαΐου.

Εὐχόμενοι δὲ ἐπὶ ταῖς ἀγίας ταύτας ἡμέραις τῶν σωτηρίων παθῶν καὶ τῆς ζωηφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Λυτρωτοῦ τῆς ἀνθρωπότητος δαυιλῆ τὴν χεῖρα καὶ τὸν φωτισμὸν αὐτοῦ εἰς ἐνίσχυσιν τῆς ὑμετέρας ἀγάπης ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῷ πολυμερεῖ αὐτοῦ ἀγῶνι, κατασπαζόμεθα αὐτὴν ἀδελφικῶς καὶ διατελοῦμεν

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Κωνσταντίνου Ν. Καλλινίκου, Πρωτοπρεσβυτέρου τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, 52 Ὀμιλίας, ἐκδιδόμενα ἐπιμελείῃ τοῦ ἐν Ἀθήναις Σολλόγου τῶν Ἱεροζήλων. Ἐν Ἀθήναις 1927. Μετὰ τῆς προσωπογραφίας τοῦ συγγραφέως.—Αἱ ὀμιλίας αὐτὰ δὲν ἀνάγονται εἰς θέματα τοῦ κύκλου τῶν εὐαγγελικῶν περικοπῶν τῶν Κυριακῶν, ἀλλ' εἶναι συντεταγμένα ἐξ ἀφορμῆς ρητῶν εὐαγγελίων ἀδιακρίτως ἐκ τῆς ΚΔ καὶ ἐκ ΠΑ καὶ πραγματεύονται ἐπίκαιρα ζητήματα μὴ ἀφίστάμενα τοῦ ἐνιαυσίου ἐορταίου κύκλου. Θέματα, ὅποια τὰ «ἡ σημασία τοῦ οἴκου», «πλούσιοι καὶ πτωχοί», «τὰ τυχερὰ παιγνίδια», «ἐπὲρ τῶν δημοσίων ἡθῶν», «τὰ πρὸς τὴν πατρίδα χρέη». «διασκεδάσεις», «ἀγυιόπαιδες», «κοινοκτημοσύνη», «ἡ ἠθικὴ τῆς ἀγορᾶς», ὁ «νόμος τῆς ἐργασίας», κτλ. παρέχουσιν ἀφορμὴν εἰς διδασκαλίαν κατ' ἐξοχὴν συγχρονισμένης. Πλείονα περὶ τῶν ὀμιλιῶν τούτων θεωροῦμεν περιττὰ ἐφ' ὅσον αὐτὰ φέρουν τὸ ὄνομα τοῦ πασιγνώστου καὶ συμπαθεστάτου πατρ' ἡμῶν συγγραφέως, τοῦ ὁποίου τὰ πνευματικὰ προΐοντα τόσον ἀπλήστως ἀναγινώσκονται καὶ περὶ τοῦ ὁποίου ὁ τὰς γραμμὰς ταύτας χαράσων πολλαῖς ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ εἴπῃ τοὺς εὐφημότερους τῶν λόγων του.

γ π

Θραυσοῦλου Σ. Βλησίδου, Καθηγητοῦ τῆς Ἀνωτάτης Δασολογικῆς Σχολῆς καὶ τῶν μετεκπαιδευομένων δημοδιδασκάλων ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν. Ἡ ἐξέλιξις τοῦ ὁργανικοῦ κόσμου καὶ ἡ καταγωγὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἀθῆναι 1927. Μετ' εἰκόνων. Ὁ συγγραφεὺς τῆς μονογραφίας ταύτης, εἰδικῶς περὶ τὰ βιολογικὰ προβλήματα ἀσχολούμενος, ὡς ἐμφαίνεται καὶ ἐκ τῶν ἐπισημειωμένων ἐκδιδομένων βιολογικῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων, παρέχει ἐν τῇ ὑπ' ὄψει μελέτῃ σαφῆ εἰκόνα τοῦ θετικοῦ σημείου, εἰς ὃ εὐρίσκειται σήμερον ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα ἐπὶ ἐκάστῳ τῶν μεγάλων βιολογικῶν προβλημάτων, ψυχραίμως καὶ ὅλως ἀντικειμενικῶς. Παραμένει δὲ ὅτι ὁ σ. ἐντὸς τοῦ κύκλου τοῦ πειράματος καὶ δὲν ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῶν ἐπιστημονικῶν δεδομένων, διακινδυνεύων γνώμας τοῦ κύκλου τῶν εἰκασίων ἢ ἀνάγων ἀπλᾶς ὑποθέσεις εἰς περιορῶν ἀναντιρρήτων ἐπιστημονικῶν ἀληθειῶν. Παραθέτομεν ἐνταῦθα σημειῖα τινὰ τῶν πορισμάτων τῆς μονογραφίας ἵνα καταδειχθῇ ποῦ εὐρίσκειται σήμερον ἡ ἐπιστήμη ὅπως ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ὁργανικοῦ κόσμου ὁ σ. συνάγει, μεταξύ ἄλλων, ὅτι «ἡ φυλογενία, ἥτοι ἡ καταγωγὴ τῶν ὄντων, δὲν δύναται ν' ἀποδειχθῇ δι' ἀμέσων παρατηρήσεων, ὡς ἀνήκουσα εἰς τὸ παρελθόν καὶ συνεπῶς ἡ ἐπιστημονικὴ ἀπόδειξις ταύτης σημερον ἀποκλείεται». Προκειμένου περὶ τοῦ ζητήματος τῆς μεταβολῆς τῶν εἰδῶν λέγει :

«Ἡ μεταβολὴ τοῦ εἴδους εἶνε πολὺπλοκὸν φαινόμενον, τοῦ ὁποίου τὰ αἷτια εἶνε πολλὰ καὶ ποικίλα μὴ καθορισθέντα ἐπιπειραματικῶς». Χαρακτηριστικὸν τὸ πρόβλημα τῆς ἐξέλιξεως τοῦ ὁργανικοῦ κόσμου ὡς δυσκολώτατον καὶ διαπιστῶν τὸν σύνδεσμον αὐτοῦ πρὸς τὴν Φιλοσοφίαν καὶ τὴν Θεολογίαν, αἱ ὁποῖαι ἐκάστοτε ἔχουσι διαφορὰς περὶ αὐτοῦ ἀντιλήψεις, ἐπάγεται ὅτι καὶ διαφοραὶ καὶ ἀν-

τιθέσεις αὐτὰ εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς κατωτέρας πνευματικῆς καταστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκειται εἰσέτι ὁ ἀνθρώπος». Δεδομένου δὲ ὄντος ὅτι «ἡ ἀλήθεια εἶνε μία, ἐφ' ὅσον καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς ἀλήθειά ἐστι», ἡ πρὸς τὴν μοναδικὴν ἀλήθειαν ὁδὸς θ' ἀνοιγῇ πλήρως «ὅταν ἡ ἀνθρώπινη διανόησις ἐξυψωθῇ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ὁ ἐπιστήμων νὰ γνωρίζῃ σαφῶς καὶ νὰ ὁμολογῇ τὸ τί ἀγνοεῖ, ὁ φιλόσοφος νὰ γνωρίζῃ τὸ ἀσταθὲς τῶν φιλοσοφικῶν δογμάτων, καὶ ὁ θεολόγος νὰ δύναται νὰ ὁμολογήσῃ τὴν δὲν πιστεύει τότε ἡ πειραματικὴ ἀπόδειξις τῆς Ἐπιστήμης, ἡ ἐκδοχὴ τῆς Φιλοσοφίας καὶ ἡ πίστις τῆς Θεολογίας θὰ συναντηθῶσιν ἐπὶ μιᾶς καὶ μόνῃς ὑπαρχούσης πραγματικῆς ἀληθείας». Ὡς πρὸς δὲ τὸ ἀνθρωπολογικὸν πρόβλημα περὶ τῆς παραγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τύπου τινὸς τῶν πρωτευόντων ζώων συμπραίνει, ὅτι δὲν κατέστη ἐφικτὴ εἰσέτι, «ἀπαντα δὲ τὰ περὶ τούτου γραφόμενα ἀποτελοῦσιν ἀτομικὰς ὑποθέσεις τῶν διαφορῶν ἐρευνητῶν, ἐνθ' εἰς ὅλοκληρον τὸ πρόβλημα τῆς ἀνθρωπογενέσεως ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ παρόντος σκότος». Ἀλλὰ καὶ ἐν ἣ ἐπι περιπτώσει θὰ ἀπεδεικνυετο ποτε ἡ τοιαύτη παραγωγὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ σ. φρονεῖ—λίαν ὀρθῶς—ὅτι οὗτος «δὲν δύναται νὰ ἐρευνηθῇ ἀσχετῶς πρὸς τὴν ὅλην δημιουργίαν καὶ τοὺς νόμους, οἱ ὁποῖοι διέπουν τὴν γένεσιν τῶν κόσμων καὶ τὴν ἐξέλιξιν τῶν ὕλικῶν καὶ πνευματικῶν ὑποστάσεων τῆς φύσεως». Κατ' ἀκολουθίαν, ὁ ἀνθρώπος «κατ' οὐδὲν ἔχει νὰ μειωθῇ ὡς ἀφορᾷ τὸν προορισμὸν του ἐν τῇ καθόλου ἀρμονίᾳ τοῦ σύμπαντος, ἀποδεικνυομένης τυχόν τῆς τοιαύτης ἢ τοιαύτης καταγωγῆς του. Διότι ἀσφαλῶς ἀποτελεῖ καὶ οὗτος βαθμὸν τινα ἀνεξίτητος κατὰ τοὺς σοφοὺς νόμους τῆς δημιουργίας τῶν ἐμβίων ὄντων καὶ ἐκπληροῖ ἀνώτερον τινα προορισμὸν ἐν τῇ καθόλου οἰκονομίᾳ τῆς φύσεως, τὸν ὁποῖον οὐδὲ πόρροθεν ἴσως εἰσέτι ἡ πραγματικὴ καὶ θετικὴ ἐπιστήμη δύναται ν' ἀντιληφθῇ... Συνιστῶμεν θερμῶς τὴν λαμπρὰν ταύτην μονογραφίαν πρὸς πάντας τοὺς ὁπωσδήποτε ἐνδιαφερομένους περὶ τῶν σπουδαιότατων τούτων προβλημάτων τῆς ζωῆς καὶ ἐπιθυμοῦντας νὰ ὠτακουσθήσωσιν αὐτὴν ταύτην τὴν γνησίαν βιολογικὴν ἐπιστήμην, ἧς τόσον εὐλακρινῆς καὶ βαθύς μύστης τυγχάνει ὁ δοκιμώτατος τοῦ ἔργου τούτου συγγραφεὺς.

—**Τοῦ αὐτοῦ.** Ἡ φυτογεωγραφικὴ ἐνότης τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς δυτικῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἡ δασικὴ βλάστησις αὐτῆς «Ἐπιτομὴ δύο ἐπιστημονικῶν διαλέξεων».

Ἡ ἐν Ἀνδρῶν Λέσχῃ Ἀνδρίων ἀγγέλλει τὴν προσεχῆ ἔκδοσιν ἔργου ἐξ 20 τυπ. φύλλων περὶ τοῦ Θεοφίλου Καίρη, συγγραφέως ὑπὸ τοῦ φιλοσοφικῶτος συγγραφέως κ. Δημ. Πασχάλη ἐπὶ τῇ βάρει ἀγνώστων τέως δεδομένων, ἀνατρεπόντων ἐν τοῖς πλείστοις ὅσα περὶ αὐτοῦ ἤδη ἐγράφθησαν. Τὸ σύγγραμμα θὰ ἐκτυπωθῇ ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, θὰ περιέχῃ δὲ καὶ εἰκόνας πρωτοτύπων. Τὰ ἀντίτυπα δὲν διευτηρήθησαν· ἀλλ' ὡς κατώτερος ὅρος ὠρίσθη τὸ ποσὸν 50 δρχ., διὰ δὲ τὸ ἐξωτερικὸν δολ. 1. σελλ. 5, φρ. χρ. 7. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρὰ τῇ Λέσχῃ Ἀνδρίων ἐν Ἀνδρῶν καὶ τοῖς ἀποστολῆς ἀνταποκριταῖς αὐτῆς.

Εὐγενίου Μιχαηλίδου, καθηγητοῦ, Δρος τῆς Θεολογίας. Ὁ Αἰγυπτιακὸς Ἑλληνισμὸς καὶ τὸ μέλλον του. Ἀλεξάνδρεια. Ἐταιρεία «Γράμματα». 1927.

—Ὁ αἶδεσ. Οἰκονόμος κ. Γεράσιμος Ποταμιάνος, ἐφημέριος τοῦ ἱ. ναοῦ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἀγγέλλει τὴν προσεχῆ ἔκδοσιν τῆς ὑπ' αὐτοῦ φιλοτεχνηθείσης μεταφράσεως γαλλικοῦ ἔργου ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Υἱὸς τοῦ Οἴκου Δαβὶδ». Τὸ ἔργον τοῦτο, διασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ μεταφραστοῦ κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε νὰ ἐμφανίζεται σχεδὸν ὡς πρωτότυπον, εἶχε δημοσιευθῆ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν τῇ «Ἀναπλάσει», ἥτις καὶ ἐπήνεσεν αὐτὸ θερμῶς. Περιλαμβάνει τὸν βίον τοῦ Κυρίου διηγηματικῶς ἐκτιθέμενον ἐν ἐπιστολαῖς. Τὸ βιβλίον θ' ἀποτελεσθῇ ἐκ 12 τυπ. φύλλων, τὸ δὲ ἀντίτυπον του (δρχ. 30, ἢ φρ. 15 διὰ τὸ ἐξωτερ.) προκαταβάλλεται.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Δαδίου προκηρύττει ὅτι. Ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἕξαετοῦς ἐνοικιάσεως ἐν τῇ περιφερείᾳ Τοπόλιας τῆς Παρνασίδος ἑλαιόδενδρα τῆς συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ὑπ' ἀριθ. 10119 Διακηρύξεως. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Τοπόλια ὑπὸ τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀμφίσσης Κωνστίνου Γάτου τῆν 5ην Ἰουνίου ἐ. ἔ., ἀρομένη τῇ 10ῃ π. μ. καὶ λήγουσα τῆν 12ην τῆς μεσημβρίας. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Δαδίου τῇ 17 Μαΐου 1927. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἐλασσώνι Ἱερᾶς Μονῆς Ὀλυμπιώσεως προκηρύττει ὅτι. Ἐκτίθεται εἰς μειοδοτικὴν δημοπρασίαν δι' ἐναρραγύτων προσφορῶν. ἡ κατασκευὴ τοῦ ὁδραγωγείου τῆς Μονῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Μηχανικοῦ κ. Πάνου συνταχθέντα σχεδιαγράμματα καὶ προϋπολογισμὸν δαπάνης ἐγκριθέντα ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων. Τὸ ἔργον προϋπελογίσθη κατὰ λεπτομερῆ ἐκτίμησιν εἰς ποσὸν διακοσίων ὀγδοήκοντα ἑννέα χιλιάδων εἰκοσὶ μίας δραχμῶν καὶ λεπτῶν ἑβδομήκοντα (289,921 καὶ 70/100). Ἡ ἐκτέλεσις γίνεται ἐπὶ τοῖς ἐκατὼν εἰς ἀκεραίας μονάδας. Ἡ μελέτη, τὰ σχεδιαγράμματα, ὁ προϋπολογισμὸς, ἡ συγγραφὴ ὅρων ὑποχρεώσεων ὡς καὶ πᾶν σχετικὸν εὑρίσκονται κατατεθειμένα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Νομομηχανικοῦ Λαρίσης ὡς καὶ εἰς τὸ τῆς Μονῆς ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λαμβάνωσι γνῶσιν καθ' ἑκάστην καὶ κατὰ τὰς ἑργασίμους ὥρας. Ἡ μειοδοτικὴ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Λαρίσῃ καὶ ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ κ. Νομομηχανικοῦ παρούσα, τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ ἀντιπροσώπου τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλασσῶνος, τὰ δὲ πρακτικὰ τῆς δημοπρασίας ὑπόκεινται εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου. Οἱ ἐργολάβοι ὑπόκεινται εἰς τὰς διατάξεις τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν δημοσίων ἔργων συμβάσεων. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ὀλυμπιώσεως τῇ 10 Μαΐου 1927 Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον τοῦ ἐν Ἀμφίσῃ ἱεροῦ Ναοῦ ὁ Ἐθαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου διακηρύττει ὅτι. Ὑπὸ τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ταυταριθμοῦ διακηρύξεως, ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησις 1) μίας οἰκίας ἀνογείου μετὰ τῆς περιοχῆς αὐτῆς καὶ παραρτημάτων τῆς κειμένης ἐντὸς τῆς πόλεως Ἀμφίσσης 2) ἐνὸς ἑλαιοτεμαχίου μετὰ τῶν ἑλαιοδένδρων κειμένων ἐν τῇ θέσει Κουμπούλους καὶ 3) ἐνὸς ἑτέρου ἑλαιοτεμαχίου μετὰ ἑλαιοδένδρων κειμένου ἐν τῇ θέσει κάμινος τῆς Ἀμφίσσης. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἀμφίσῃ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀμφίσσης Ἰω. Γεωργιούτσου καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τῆν 29 Μαΐου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. Ἐν Ἀμφίσῃ τῇ 16 Μαΐου 2927. Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Παλαιοκαρυᾶς τῆς Ἐπαρχίας Ἐλασσῶνος προκηρύττει ὅτι. Ἐκτίθεται πρὸς ἐκποίησιν διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας εἰς ἵππος καὶ εἰς ἡμίονος θήλειαι ἀμφότεροι ἡλικίας ἀνω τῶν δώδεκα ἐτῶν τῆς Ἱ. Μονῆς Παλαιοκαρυᾶς συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ὑπ' ἀριθ. 39. ἐ. ἔ. διακηρύξεως τῆς Μονῆς εὐρισκομένης ἐν τῷ γραφείῳ αὐτῆς καὶ ἐν τῷ Κοινοτικῷ Καταστήματι Ἐλασσῶνος. ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται προσερχόμενοι νὰ λάβωσι γνῶσιν αὐτῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσώνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τῆν 30ην Μαΐου ἐ. ἔ., ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Ἐλασσῶνος, τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Παλαιοκαρυᾶς τῇ 10 Μαΐου 1927. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

γηθήσεται ἐν Ἐλασσώνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τῆν 30 Μαΐου ἐ. ἔ., ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Ἐλασσῶνος, τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος Π. Γαρδίκη ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Παλαιοκαρυᾶς τῇ 10 Μαΐου 1927. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Παλαιοκαρυᾶς τῆς Ἐπαρχίας Ἐλασσῶνος προκηρύττει ὅτι. Ἐκτίθεται πρὸς ἐκποίησιν διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας 1) δέρματα ἀγελάδων ξηρά, ἔξ ὧν τὰ δύο μικρότερα, τῆς Ἱ. Μονῆς Παλαιοκαρυᾶς συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ὑπ' ἀριθ' 38 ἐ. ἔ. διακηρύξεως τῆς Μονῆς εὐρισκομένης ἐν τῷ γραφείῳ αὐτῆς καὶ ἐν τῷ Κοινοτικῷ Καταστήματι Ἐλασσῶνος. ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται προσερχόμενοι νὰ λάβωσι γνῶσιν αὐτῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τῆν 30ην Μαΐου ἐ. ἔ., ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Ἐλασσῶνος, τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος Π. Γαρδίκη ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Παλαιοκαρυᾶς τῇ 10 Μαΐου 1927. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Παλαιοκαρυᾶς τῆς Ἐπαρχίας Ἐλασσῶνος προκηρύττει ὅτι. Ἐκτίθεται πρὸς ἐκποίησιν διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας ἑκατὸν (100) ὀκάδες ἐρίων προβάτων καὶ τεσσαράκοντα (40) ὀκάδες ἐρίων αἰγῶν τῆς Ἱ. Μονῆς Παλαιοκαρυᾶς συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ὑπ' ἀριθ. 29 ἐ. ἔ., διακηρύξεως τῆς Μονῆς εὐρισκομένης ἐν τῷ γραφείῳ αὐτῆς καὶ ἐν τῷ Κοινοτικῷ καταστήματι Ἐλασσῶνος ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται προσερχόμενοι νὰ λάβωσι γνῶσιν αὐτῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσώνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τῆν 30ην Μαΐου ἐ. ἔ., ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥρα 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Ἐλασσῶνος, Π. Γαρδίκη ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Παλαιοκαρυᾶς τῇ 10 Μαΐου 1927. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαρυᾶς τῆς Ἐπαρχίας Ἐλασσῶνος προκηρύττει ὅτι. Ἐκτίθεται πρὸς μίσθωσιν διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας τὸ λειβάδιον «Μουσιᾶ» τῆς Ἱ. Μονῆς Παλαιοκαρυᾶς κείμενον ἐν τῇ περιφερείᾳ Ἀναλήψεως, συνορευόμενον γύρωθεν μὲ γαίας Συκιάς, Κοκκινολόγκου, Περιβολάκι καὶ Βερδικούσης διὰ μίαν διετίαν συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ὑπ' ἀριθ. 28 ἐ. ἔ. διακηρύξεως τῆς Μονῆς, εὐρισκομένης ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ ἐν τῷ Κοινοτικῷ καταστήματι Ἐλασσῶνος ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται προσερχόμενοι νὰ λάβωσι γνῶσιν αὐτῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσώνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τῆν 30ην Μαΐου ἐ. ἔ., ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Ἐλασσῶνος, τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Παλαιοκαρυᾶς τῇ 10 Μαΐου 1927. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τύποις «Φοῖνικος» ὁδὸς Σταδίου 38 Ἀθῆναι